

Божията правда се яви чрез вярата в Исус Христос

(Виж Рим. 3, 21-22)

**Послание на папа Бенедикт XVI
за постното време**

Скъпи братя и сестри,

Всяка година във връзка с постното време Църквата ни приканва към искрена преоценка на живота ни в светлината на евангелските поучения. Тази година бих искал да ви предложа няколко размишления върху обширната тема за правдата, тръгвайки от твърдението на свети Павел: „Божията правда чрез вяра в Исуса Христа е у всички и върху всички вярващи“ (Рим 3, 21-22).

Справедливостта - „Dare cuique suum“

Първо искам да се спра върху смисъла на думата „справедливост“, която в разговорната реч значи „Да се даде всекиму заслуженото“ - „Dare cuique suum“, според известното изказване на Улпиан, римски юрист от III век. При все това тази известна дефиниция не уточнява в какво се състои това „заслужено“, което трябва да се осигури на всеки. А и онова, от което човек има най-голяма нужда, не може да бъде гарантирано от закона. За да може да се радва на живот в пълнота, той се нуждае от нещо по-специално, по-лично, нещо, което може да получи само безвъзмездно; бихме могли да кажем, че човек живее от любовта, която единствено Бог - който го е създал по Свой образ и подо-

бие - може да му даде. Наистина материалните блага са полезни и необходими. Дори самият Исус се погрижи за болните, нахрани множеството, което Го следваше, и без съмнение осъжда безразличието, което и днес осъжда на смърт стотици милиони човешки същества поради недостиг на храна, вода и лекарства. В днешно време справедливостта при разпределянето на благата не дава на човешкото създание всичкото „негово“ „заслужено“. Човекът има нужда от Бог, която далеч надхвърля нуждата му от хляб и нещо отгоре. Свети Августин отбелязва: „Ако справедливостта е добродетел, която дава на всеки заслуженото... тогава няма човешка справедливост, която да отдалечава човека от истинския Бог“ (De Civitate Dei, XIX, 21).

Откъде идва несправедливостта?

Евангелист Марко ни предава думите на Исус, произнесени по време на дебат за това кое е чисто и кое е нечисто: „Нищо, което влиза в човека отвън, не може да го оскверни; но което излиза от него, то осквернява човека.“ „Кое излиза от човека, то осквернява човека. Защото отвътре, от сърцето човешко, излизат зли помисли“ (Мк 7, 15; 20-21). Отвъд настоящия проблем за из-

*На стр. 8**„Исус Христос Влиза В Йерусалим“ Худ. Бернхард Глокхорст*

Кръстен път със светия Енорист от Арс

ВЪВЕДЕНИЕ

Кой от нас би могъл да се взре в Светия кръст, на който Исус Христос отдаде живота си, без да бъде изпълнен с най-дълбока признателност? Исус Христос, равният на Отца, умира, за да спаси нас. О, Свети кръст! О, най-чист кръст! Без теб ние не виждаме небето, не виждаме Бог. Без теб няма никакво щастие в предстоящия живот. Нека по-често се приближаваме към подножието на кръста и в него ще видим ключа, който

ще ни отвори небесните врати и ще затвори вратите на ада.

ПЪРВО СПИРАНЕ: Исус Христос е осъден на смърт

Исус можеше да спаси своя Отец, но Той пожела да бъде мъж на скърби, на всички възможни страдания. Той страда много повече, отколкото бе нужно, за да ни спаси. Но това да удовлетвори правосъдието на Отца, не бе достатъчно за Неговата любов.

Има такива, които смятат, че Отец има жестоко сърце. Колко много бъркат! Предвечният Отец, за да обезоръжи Своята справедливост, даде на Сина премилосърдно сърце. А нима можеш да дадеш нещо, което ти самият нямаш... Неговата любов Го подбуди да направи това, за което ние никога не бихме се осмелили да молим.

ВТОРО СПИРАНЕ: Христос е натоварен с кръста

Нашият Господ е пример за нас. Нека вземем кръста си и тръгнем след Него. Оплаква-

На стр. 9

Вярвам

- Вярвам в страданието като в дар от Всевишния.

- Вярвам в неговата огромна стойност, понеже сам Исус Христос си е послужил с него като с възвишено дело на любов и на удовлетворение.

- Вярвам в страданието, прието като средство за спасение и осветяване за себе си и за другите.

- Вярвам в страданието, благоухаещо от тамяна на молитвата, която прониква в небесата и утешава Божието сърце.

- Вярвам в страданието като в непоклатимо оръжие на апостолата.

- Вярвам в страданието, живяно с обич, за придобиване на благодати.

- Вярвам в страданието, поднесено на Христос с усмивка на устните... То има силата да предизвика изливането на спасителен дъжд на земята за душите, които са близо или да-

леч от нас.

- Вярвам в страданието, което помага на душата да зрее и да расте в постоянно смирение и себепонижаване.

- Вярвам в страданието, което ни помага да израснем в любовта и в себеподдаването на Небесния отец и на нашия ближн.

- Вярвам в страданието като средство за отричане на всичко, що е „земно“ и което ни помага да живеем в едно спокойно и радостно очакване на Небето.

- Вярвам в страданието като в непоклатимо оръжие за освобождаване от всички неприятности и превратности на този живот, понеже ни навежда на мисълта: „Аз съм за тъй кратко време на тази земя!“

- Амин! Алилуя!

Превод от френски
Кармил „Свети Дух“ - София

Безсилие - насилие

Скъпи приятели, читатели на вестник „Истина - Veritas“,

Признавам веднага (без насилие), че предложението да напиша нещо по темата за насилието не ме въодушеви особено силно. Не толкова заради самия аргумент, колкото за преголямото му експониране и дори банализиране напоследък.

Светът буквално е ревал от него. Достатъчно е да гледаме една емисия „Новини“. Да сме благодарни, че все още техническата способност на телеприемниците не е достигнала дотам, че да може да блика кръв от екрана, иначе със сигурност и нея не биха ни

я спестили в предоставянето на „правдоподобната“ информация.

Семейни или съседски свадни, разчистване на сметки между сенчести субекти, тероризъм, нелепи катастрофи, ученически разпри с фатален край... И то, насилието, е винаги там, в своите все по-нови и изродени разновидности. Следва дежурното „скубане на коси“, търсене на тъй необходимия виновник, който да позволи на всички да престанат да държат изкуствено възпалена и сълзясца собствената си съвест. Дори и най-рев-

На стр. 10

Лично дарение на епископа на Софийско-Пловдивската епархия

Негово високопреосвещенство епископ Георги Йовчев дари лични средства за изграждането на православния храм „Света София“ в с. Стряма. Софийско-Пловдивският епископ сподели, че още като свещеник е искал да помогне за построяването на храма. „Болеше ме, че една енория е без черква - каза епископът. - Ние обичаме православните братя и насърчаваме и други да помогнат.“

Село Стряма се намира в община Раковски, област Пловдив.

През 1928 г. голямо земетресение разрушава тогавашния храм в селото. Нещастиято, сполетяло хората, не им попречило веднага да построят параклис от събраните материали и оцелелите икони. През 1941 г. започва строеж на голяма черква, но материалите стигат само да се изидат стените до покрива и строежът е замразен поради липса на средства.

Жана СТОЕВА

Читателите ни пишат

Здравейте, приятели от вестник „Истина-Veritas“!

Ние, от енорията в с. Ново Делчево, приветстваме издаването на календара за 2010 г. по случай 150-годишнината от учредяването на Католическата църква от източен обред в България.

Фотосите са перфектно направени, вижда се красотата на иконите и стенописите, запознахме се с живота и работата в отделните енории.

Запознахме се с историята на Католическата църква от източен обред.

С календара по случай юбилея ще бъдем по-близо до Бог, до християнството, в дома ни ще грее Божията благодат.

Ще се радваме нашата благодарност да бъде публикувана във вестник „Истина-Veritas“ и лично предадена на издателите!

От сърце ви пожелаваме много здраве, радост и дълголетие!

И да не забравяме да казваме с признателност и молитва към Бог: „За всичко благодарете... Духа не угасвайте.“

Лидия АРНАУДОВА

Мъки и радости на свети Йосиф

1. Тъй като не е запознат с тайната на Въплъщението, Йосиф смята да се раздели със съпругата си. Каква мъка! Ала ангелът му разкрива, че Мария е заченала от Свети Дух. Каква радост!

Отче наш... Радвай се... Слава на...

2. Исус се ражда в крайна бедност. Каква мъка! Но каква радост изпитва, като вижда как на детето Му се покланят ангелите, пастирите и мъдреците!

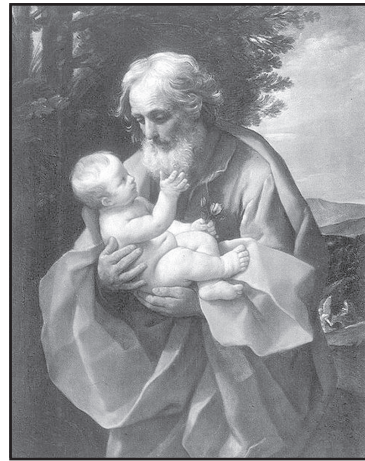
Отче наш... Радвай се... Слава на...

3. Каква мъка изпитва Йосиф, като Го вижда да пролива кръв при обрязването! Но колко е радостен, като си спомня думите на ангела, че ще се казва Исус и ще спаси Своя народ!

Отче наш... Радвай се... Слава на...

4. Старецът Симеон предсказва страшните страдания на Исус Христос. Какъв болезнен меч! Но той говори и за плодотворите на живота Му, и за славното Му възкресение. Каква радост!

Отче наш... Радвай се... Слава на...

5. Святото семейство бяга в Египет, предупреждено от ангела. Каква мъка! Но това спасява Исус от гнева на Ирод. Каква радост!

Отче наш... Радвай се... Слава на...

6. Когато получава известие да се върне в Назарет, той все още се страхува. Каква мъка! Но ангелът разсейва притесненията му. Каква радост!

Отче наш... Радвай се... Слава на...

7. Исус се загубва. Какъв плач, каква мъка! Но го намират в храма. Каква радост!

Отче наш... Радвай се... Слава на...

Заклучителна молитва

Пречисти Йосифе, гордост за патриарсите, праведен мъж по сърцето на Бог, глава на Светото семейство, изпълнител на непогрешимите напътствия на Знанието, земен баща на Исус и щастлив съпруг на Мария, колко се радвам, ка-

то те гледам издигнат на такава висока длъжност и украсен с необходимите героически добродетели! Заради прегръдките и целувките, които си давал на Детето Бог, те моля още отсега да ме приемеш в числото на твоите щастливи роби.

Пази девиците, о, пазителю на девствеността на Мария, и дай ни благодатта да запазим неопетнена чистотата на тялото и душата. Смили се над бедните и страдащите. Заради крайната бедност, труда и притесненията, които си преживял, за да издържаш и спасяваш Спасителя на света, дай ни храна за тялото и стори така, че влачейки търпеливо тегабите на този живот, да съберем несметни богатства за вечността. Бъди закрилник на женените, о, щастливи патриархо, и направи бащите да станат отражение на твоите добродетели и отличен пример на милосърдие за своите синове.

Пази свещениците и богопосветените и стори така, че като подражават на своя вяршен живот, да изпълняват своите задължения със съвършенството, с което ти изпълняваше задълженията си към Детенцето Исус. Изпълни ни с многобройни благодати, а в момента на смъртта, когато адът опита с всички сили да ни погуби, не ни изоставяй, мъгъщи адвокате на агонизиращите; и тъй като си имал щастието да умреш в ръцете на Исус и Мария, направи да издъхнем с пронизващата болка за своите грехове и със сладките имена на Исус, Мария и Йосиф на потръпващите ни устни. Амин!

Едуардо ГУАРИНО,
Аржентина

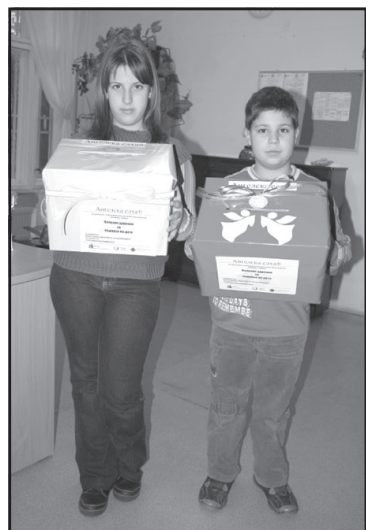
Ангелска елха - да си спомним за децата на затворниците

Трудно е да проявим състрадание към онези, които са нарушили закона и са изправени пред последствията от своите деяния, но не е трудно да разберем, че децата на затворниците съществуват и страдат не по-малко. Деца, белязани с етикета „дете на затворник“, превърнати в невинни жертви, лишени от възможността да израснат в нормална семейна среда с двама родители. Международната кампания „Ангелска елха“ е инициатива на Prison Fellowship International, която достига до децата и семействата на затворници, кампанията, чиято мисия е насърчаване на близките взаимоотношения и помирение между лишените от свобода и техните деца. В Евангелието според Матей 18, 5 Исус казва „И който приеме едно таква дете в Мое име, Мене приема“.

За трета поредна година в дните преди Коледа и Нова година „Каритас“ - Русе, в партньорство с Дружеството за религиозна и обществена подкрепа на лишените от свобода (ДРОПЛС) и Международното дружество „Елиас Канети“ реализира кампанията „Ангелска елха“.

В началото на декември м.г. по време на нарочна пресконференция в Русе беше обявен стартът й под мотото „Деца подготвят подаръци за деца“. Кампанията се проведе с благословията и подкрепата на Никополския епископ монс. Петко Христов. В рамките й бяха организира-

арт-ателието към центъра, а децата от еко клуб „Ела“ към МД „Елиас Канети“ изработиха предмети от екоматериали заедно с енорияшите и свещениците от храм „Свети Николай Чудотворец“. Всички произведения бяха представени на специална коледна благотворителна изложба-базар. Кампанията влезе и в русенските училища, където доброволци на организациите събираха подаръци. Децата със специални нужди изработиха кутии за дарения, които бяха поставени в магазинната мрежа на фирма НИДОР ООД, както и в католическата катедрала „Свети Павел от Кръста“ в Русе и в православния храм „Свети Николай“. Доброволци на „Каритас“ - Русе,

от СОУЕЕ „Свети Константин Кирил Философ“ подготвиха 119 коледни колета за деца, чиито бащи излизават присъда в затвора в Белене, а партньорите ни от ДРОПЛС разпратиха още 250 подаръка до деца на лишените от свобода, изтърпяващи присъди в затворите в София и Враца.

В началото на 2010 г. благодарение на „Ангелска елха“ 369 деца до 18-годишна възраст получиха подарък от своя родител, лишен от свобода.

Светломира СЛОВОВА,
„КАРИТАС“ - Русе

Европейска среща на общността от Тезе

От 28 декември 2009 г. до 1 януари 2010 г. в Познан (Полша) се състоя 32-рата европейска среща на младежката икуменична общност от Тезе. Участвали са над 30 хиляди младежи. Темата на срещата е била „Справедливост, солидарност, мир, единение“. Младежите прекарвали пет дни в дискусии, песни и молитви. Настоятелят на общността брат Алоис (на снимката) е заявил, че младите трябва открито и свободно да отстояват и изповядват християнската вяра. При посещението си в Китай и други азиатски страни той е установил потъпкване на религиозни и граждански свободи. Брат Алоис възнамерява тази година да се срещне отново с младежи извън Европа - във Филипините и Чили.

За икуменичната си дейност общността получи 10 хиляди евро от Католическата академия в Мюнхен (Германия), където брат Алоис е професор по богословие. През тази година младите от Тезе ще отбележат пет години от смъртта на основателя си брат Рोजа и 70 години от основава-

нето на общността.

Следващата европейска младежка среща ще се проведе от 28 декември 2010 г. до 1 януари 2011 г. в Ротердам (Холандия).

Веска КОЧУМОВА

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благобест
Вангелов

Адрес на регакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел. 954-32-62
E-mail: istina-v@techno-link.com
Pegaktor Mapuo GeopueB
ISSN 0861-6450

2 ИСТИНА
VERITAS
Брой 3 (1436)
март 2010 г.

Германия. Според една представителна анкета всеки втори германец е вярващ християнин, всеки десети присъства на неделна литургия, а 38.5 процента от германците са в черква на най-големите християнски празници. 40 на сто от анкетираните заявяват, че вярата им дава душевна опора и сигурност.

Италия. Над 91 процента от учениците в държавните училища са изявили желание да изучават християнско вероучение.

+ + + В римския „Палацо Венеция“ е организирана голяма изложба на знаменити художници, създали картини на религиозна тематика. Между шедьоврите привлича вниманието известната картина на Леонардо да Винчи „Йоан Кръстител“. Тя е една от последните творби на великия художник и е притежание на парижкия Лувър. Изложбата се посещава всеки ден от над 20 хиляди души.

+ + + Във връзка с провъзгласяването на папа Пий XII (1939-1958) за блажен е станало чудо чрез неговото застъпничество. В южноиталианската епархия Соренто млада жена, болна от рак, била на смъртно легло. Нейният съпруг се помолил на починалия папа Йоан-Павел II за застъпничество. Същата нощ папа Йоан-Павел II му се явил и му казал: „Аз не мога да ти помогна, помоли се на този свещеник“, и му посочил снимка на папа Пий XII. Съпругът ревностно се помолил още същата нощ на Пий XII и на сутринта чудото станало - съпругата му се събудила напълно излекувана от коварната болест.

Чехия. Пред голям форум от общественици, духовници и журналисти чешкият кардинал Милослав Влък предупреди за нахлуването на ислямизма в Европа. Християнството в Европа все повече губи духовни, морални и религиозни позиции. Ислямът не е в състояние да завоюва Европа с военни средства, а с духовно оръжие, с което ислямистите са въоръжени перфектно. Днес мохамеданите завземат Европа като емигранти с много висока раждаемост. Континентът трябва да предотврати това опасно нахлуване и развитие.

Япония. На 81-годишна възраст е починал архиепископът на Токио кардинал Петер Сеичи Шираянаги, йезуит. След неговата смърт кардиналската колегия остава със 182 членове, като тези под 80-годишна възраст са 112 - с право на конклав. В Япония живеят над осем милиона католици.

Китай. На 87-годишна възраст е починал китайският епископ Лео Йо Лианг, ръководител на непризната от властите епархия. Той е бил арестуван, след това заточен и измъчван в лагери. На погребението му са се стекли над пет хиляди католици въпреки ограниченията, наложени от властите, и ниската температура от минус 30 градуса. В Китай живеят „легално и нелегално“ над 40 милиона католици, обслужвани от 94 епископи, над 10 хиляди свещеници, монаси, монахини, семинаристи, повечето от които са подложени на преследвания от комунистическата власт.

Беларус. Властите ограничават броя на полските свещеници мисионери. Те съкращават престоя им, защото „дестабилизирали“ властта. От над 400-те свещеници в страната една трета идват от Полша. В Беларус има 450 католически енории, от тях повече от 280 се нуждаят от свещеници. Липсват местни духовници. Сега в страната се обучават над 150 беларуски семинаристи. От 10-милионното население на Беларус над 3 милиона са католици.

Ирландия. На 92-годишна възраст е починал кардинал Кахал Дейли. След неговата смърт кардиналската колегия наброява 181 членове, от които 112 са под 80 години.

Мадагаскар. На 84 години е починал кардинал Арманд Гаетан Разафиндратандра. След неговата смърт кардиналите стават 180.

Сърбия. Новият сръбски православен патриарх Иринеи е заявил, че ще се срещне с папа Бенедикт XVI през 2013 г. Тогава ще се честват 1700 години от Миланския едикт, с който император Константин дава пълна религиозна свобода в Римската империя, а покъсно - през 380 г. - християнството е обявено за официална религия в империята. Им-

Среща на папа Бенедикт XVI с дипломатите

На традиционния новогодишен прием папата се среща с посланиците, акредитирани към Светия престол. Той ги поздравя по случай новата година и им пожела да е благодатна. В началото на изказването си Светият отец упрекна държавните ръководители за грешките и пропуските в борбата срещу климатичните промени, срещу унищожаването на околната среда, което заедно с финансовата и икономическата криза води до „тежка и обхватна социална нестабилност особено в бедните страни“. „Когато човек прави грешки и нарушава природните граници, той заплашва Сътворението“, каза папата. Като причина за „драматичната криза“ в световната икономика и в състоянието на околната среда той посочи „егоистичния и материалистичен манталитет“. „Отричането на Бог изопачава личната свобода и разрушава Вселената. В някои предимно западни страни в областта на политиката и културата, както и в медиите, се проявяват незачитане, враждебност и дори презрение към религиите и най-вече към християнската религия - изтъкна Бенедикт XVI. - Много се спекулира с понятието за разделението между държавата и Църквата. Оттук идва и отхвърлянето на общественото значение на религията. Подобно отношение води до противопоставяне, нарушава се мирът и се стига до задънена улица. Трябва час по-скоро да се

прецизира и установи едно открито и искрено разделяне между държавата и Църквата.“

Папата приветства Лисабонския договор, в който се предвижда Европейският съюз да поддържа откровен и редовен диалог с Църквите и в бъдещото си развитие да се води от християнските си корени и идентичност. Относно хомосексуалистите Светият отец заяви критично, че „се прави опит чрез закони и проекти в името на борбата срещу дискриминацията да се уронват и нарушават биологичните основи за разделяне на половете“. Папата остро осъди преследването на християните в мюсюлманските страни и призова за активна борба срещу наркоманията и наркотрафика. Той се изказа също срещу въоръжаването и настоя освободените средства да се използват за подпомагане и развитие на най-бедните страни в света.

Папата прикани всички посланици да станат прави и да почетат паметта на загиналите в земетресението в Хаити. Той ги призова да съдействат пред своите правителства за помощ и солидарност с бедстващата островна държава. Накрая пожела „ползотворна дипломатическа дейност“.

Големите осведомителни агенции определиха тази среща като „най-значимата политическа изява на папа Бенедикт XVI“.

Петър КОЧУМОВ
(по материали от чуждестранния печат)

ператор Константин е роден в Ниш през 272 г., а патриарх Иринеи е бил 34 години епископ на града. Патриархът смята да покани официално папа Бенедикт XVI да посети Сърбия за тези тържества.

Англия. Английската кралица Елизабет II е много обезпокоена и раздражена, че Ватикан улеснява приемането на англикански духовници и миряни в лоното на Католическата църква. Тя по закон е глава на Англиканската църква и много наблюдатели подозират, че това раздражение може да хвърли сянка върху предстоящото посещение на папа Бенедикт XVI (септември 2010 г.), включително и върху запланувания „височайши“ банкет в чест на папата в кралския дворец.

Ватикан. През 2009 г. са убити общо 37 католически духовници - 30 свещеници, 2 монахини, 2-ма семинаристи и 3-ма дякони. От тях 18 свещеници, 2-ма семинаристи и 1 монахиня в Южна и Северна Америка; 9 свещеници, 1 монахиня и 3-ма дякони в Африка; 2-ма свещеници в Азия и един свещеник в Европа.

+ + + Ватикан и Израел са завършили водените преговори с положителни резултати. Израел ще освободи всички

имоти на Католическата църква в Светите земи от данъци - черкви, училища, болници, социални домове и хотели. Освен това Израел ще премахне всички пречки за пребиваването на католически духовници в страната и Светите земи. Тези резултати, благоприятни за Католическата църква, са израз на благодарност към папа Бенедикт XVI за неговата миролюбива политика към Израел и Палестина и въобще в Близкия изток.

+ + + Англиканският архиепископ Роуън Уилямс е заявил, че срещата му с папа Бенедикт XVI е завършила „много успешно“. Архиепископът е благодарил на папата за ясните му позиции по приемането на англикански духовници и миряни в лоното на Католическата църква. Във връзка с посещението на Светия отец през септември във Великобритания архиепископ Уилямс е казал, че цялата Англиканска църква и английският народ ще го посрещнат като „най-скъп гост“.

+ + + Шефът на ватиканската банка проф. д-р Еторе Тедески е заявил пред голям икономически форум, че глобалната икономическа и финансова криза може да се преодолее само чрез възстановяване на моралните и религиозните ценности, заложените в социалното учение на Католическата църква. Той е подчертал, че папа Бенедикт XVI ясно е отразил тези ценности в социалната си енциклика.

+ + + Секретарят на Конгрегацията за евангелизация на народите архиепископ Робърт Сара е заявил, че християните в Малайзия имат статут на „неверници“. Християните се задължават да заменят думата Бог с Аллах и по този начин

насила да приемат исляма.

+ + + Във връзка с инцидента на Рождественската литургия в базиликата „Свети Петър“ ватиканската служба за сигурност предлага пътеката за шествие на папата между богомолците да се разшири от двете страни с по един метър, за да имат по-голямо пространство на действие личните охранители при евентуални нарушения. Предложението да се увеличат охранителите беше отхвърлено, защото те ще закриват Светия отец от богомолците.

+ + + На тържествена литургия в базиликата „Свети Павел извън стените“ на гроба на свети Павел папа Бенедикт XVI е закрил молитвената осмодневница за единение на християните в присъствието на всички Християнски църкви.

+ + + На аудиенция с членовете и сътрудниците на римския съд „Рота Романа“ Светият отец се е изказал за неразтрогваемостта на църковния брак и против „лесния и на всяка цена развод“. Църковното право, а не личната емоционалност или чувствителност трябва да е в основата на анулирането на семейния съюз между мъжа и жената.

+ + + При земетресението в Хаити са загинали много духовници - свещеници, монаси, монахини, семинаристи. Сред тях са архиепископът на столицата Порт-о-Пренс Серж Миот и бразилската монахиня проф. д-р Силва Арнс - сестра на архиепископа на Сао Паулу кардинал Раул Еваристо Арнс, която в момента на земетръса е била на проверка в католическата болница в столицата. В Бразилия Силва Арнс е най-популярната жена и е била почитана като светица.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

3 ИСТИНА
VERITAS
Брой 3 (1436)
март 2010 г.

Неизлечимо болна италианка бе изцерена напълно в Лурд

Антония Рако заболява от коварната болест амиотрофна латерална склероза (АЛС) - тотална атрофия на мускулите в крайниците, и вече четири години лежи неподвижна. Лекарите от неврологичната болница в Торино са безсилни да ѝ помогнат и състоянието на болната непрекъснато се влошава.

50-годишната Антония Рако е от гр. Франкавила - Синни в южноиталианската провинция Базиликата. Тя е майка на четири деца. В енорията се организира поклонение в Лурд и енорийският свещеник я съветва да посети светилището и да се помоли на Дева Мария Лурдска. Близки и познати я даряват с нова болнична количка и на 1 август 2009 г. тя заминава с голяма вяра и надежда за Лурд. Антония е пренесена в банята, където тече вода от извора, посочен на Бернадета от Божията майка през 1858 г.

Антония разказва: „Като ме потопиха във водата, горещо се помолих на Дева Мария да

ми помогне. След половин час чувам женски глас на чист италиански език да ми казва: „Corragio, Antonia, tieniti forte!“ (Кураж, Антоний, дръж се!) Този глас ми вдъхна кураж и надежда. Последваха страшни, непоносими болки в краката и изведнъж всичко изчезна. Разбрах, че съм получила голям подарък, благодат и чудо. Станах сама, без всякаква помощ, и заедно с моите придружителки се прибрахме. Върнах се от Лурд. Сега се движа, ходя, не се уморявам, нямам никакви болки. Живея втори, нов живот. Богородица ми го дари!“

Антония се явява в болницата при своя лекуващ лекар, известния невролог проф. д-р Адриано Кио, който я вижда и не вярва на очите си. „Трябва ми известно време, за да проумея този феномен, който не може да се обясни научно медицински. Това наистина е чудо, чудо от небето“ - казва зашеметеният професор.

Веска КОЧУМОВА

Абонирайте се за вестник
„Истина-Veritas“

Можете да получавате „Истина-Veritas“
и у дома, ако се абонирате за него
в най-близката пощенска станция:

До 15 март - за 9 месеца - само за 4.50 лева!

Каталожният номер на в. „Истина-Veritas“ е 347.

Дякон Йоан от Кръста и Божието милосърдие е първият български кармител. Роден е на 30 април 1984 г. в семейството на Франц и Искра Хаджиеви в София. В XII клас той разбира, че единственото нещо, което иска да направи в живота си, е да стане монах и свещеник. На 17 септември 2002 г. влиза в манастира на отците кармителити в Познан, Полша, и става постулант. На 27 юни 2003 г. облича светлата дреха на Кармила и влиза в новициат. На 20 юни 2004 г. полага първите си обети в Замарте. През 2006 г. брат Йоан преминава от Варшавската кармителска провинция към Хърватската провинция. През юни 2009 г.

завършва висшето си образование по богословие в Папския богословски факултет „Терезианум“ в Рим. На 14 декември 2009 г. в София брат Йоан дава вечните си обети пред провинциала отец Винко от Непорочното сърце на Дева Мария (виж брой 1434 на в. „Истина-Veritas“). На 30 януари т.г. в светилището „Успение Богородично“ на Босите кармителити в Загреб, Хърватия, е ръкоположен за дякон от епископ проф. д-р Валентин Позаич SJ, помощник-епископ на Загребската архиепархия (виж брой 1435). След ръкоположението разговаряме с дякон Йоан за званието и ролята на дякона в съвременния свят.

Искам да приближа хората към Бог

Година на свещеника

- Лично за вас какво означава да бъдете дякон?

- Най-много за функцията и значението на дякона говори етимологията на самата дума - на гръцки „диаконос“ означава „служител“. Точно такава е функцията му - да подпомага епископите и свещениците в тяхното служение. Сред специалните функции на дяконите е да дават тържествено тайнство кръщение и венчание, да пазят и да раздават причастие на вярващите и по-особено на болните и умиращите, да четат Евангелието и да проповядват по време на богослуженията, да благославят и да ръководят погребенията. Откакто епископът сложи на главата ми ръцете си и ме ръкоположи за дякон, тези функции станаха и мои. Бих искал с моето служение да бъда в помощ на клира и на миряните по примера на Исус слуга.

- Като човек щастлив ли сте от избора си? Какво е за вас щастието?

- Наистина, сега съм много щастлив. Господ ми е дал много благодати в моя живот. Наскоро дадох своите вечни монашески обети, а сега бях ръкоположен и за дякон, очаквайки в скоро време да бъда и ръкоположен за свещеник. Но щастието не се крие нито в това някой да бъде свещеник, нито в това да се основе семейство. Щастието се постига, когато се реализираш като личност в това, което трябва да бъдеш, в това, което Бог иска от теб.

- Необходимо ли е монасите да стават дякони? Не е ли по-добре да си останат само монаси?

- Естествено, не е задължително монахът да стане свещеник. Свещенството не е допълнение или усъвършенстване на монашеския живот, това са две различни неща, две различни призвания, които Бог дава на някои. Изживяваме нашето свещенство спрямо харизмата на ордена. Свещеничеството по някакъв начин подпомага реализацията на монашеския живот, без да бъде то основна част от него. Например характерно за моя Орден на босите кармителити е молитвата и разпространяването на този дух сред вярващите. Чрез свещенството тази харизма се реализира по

още по-пълнен начин, като така нашите монаси могат да помагат на вярващите чрез изповедта и духовното ръководство.

- Днес, в XXI век, какво може да накара един млад човек да пожелае да стане християнин?

- Да бъдеш християнин, днес е голяма предизвикателство. И сега е така, преди векове - също. Християнството, както го описват първите вярващи, е път. Исус само предлага, не задължава никого да тръгне по спасителния път на Неговото учение. Християнството не е изгубило актуалността си и досега и днес Църквата има още какво да каже на съвременния човек. Това, което най-много въздейства днес, е личният пример.

- Има ли нещо, за което най-много бихте искали да работите като дякон?

- Бих искал с моето служение да приближа хората към Бог. Човекът е толкова изгубен днес. Има нужда от някой, който да му покаже правилния път. Искам да бъда пътеводител като дякон към Исус, по примера на свети Йоан Кръстител. Каквото и да правя, аз само реализирам онова, което Бог иска от мен. Аз съм само един инструмент, с който Бог си служи, за да покаже Своята огромна любов към хората и милосърдието Си. Ако съм успял да приближа някого към Бог - това ще е голям успех за мен.

- Какъв е вашият братски съвет към съвременните хора, които все още търсят своя път?

- Бих искал да им кажа да се доверят изцяло на Божия глас. Всичко това, което Бог ще поиска от тях, ще бъде за тяхно добро. Бидейки монах, а сега и част от клира, аз изгубих много неща и пропуснах много възможности, но получих много, много повече от това, което съм очаквал. Точно

такава е логиката на Евангелието! По който и път да тръгнем, нека той да ни води към Исус! Всички други пътища са задънени улици.

- Имате ли бъдещи проекти и кои са те?

- Сега съм част от кармителската общност в Загреб. Имам практика като дякон и ходя на лекции, организирани от архиепископската курия и от богословския факултет на Загребския университет. Ще остана още една година в Хърватска, след което ще замисля за тригодишна специализация в Рим, след това - ако Бог даде - ще напиша и дисертация за докторска степен, после ще се върна в България, за да съм в полза на местната Църква.

Интервюто взе отец Йоан-Милен НАЙДЕНОВ

Идеалният християнин - миротворец в семейството и почтен на работното си място

Тридница в Житница

В книгата „Календарни празници и обичаи на българските католици (в края на 19-ти и началото на 20-ти век)“, на страница 107 е записано, че през постното време всяка енория урежда и празнува т. нар. тридница. Авторът на книгата Ангел Янков разказва още, че празникът се чества първо в по-големите енории, а след това в по-малките, като владиката предварително е определил датата на тридницата. Така беше и тази година в енория „Успение Богородично“ в Житница. В три последователни дни - петък, събота и неделя, имаше специална набожност, съпътствана от тържествени литургии и проповедите на отец Борис Стойков от квартал Секирово (гр. Раковски).

Тридницата започна още в петък, като преди вечерната литургия имаше набожност - Кръстен път в черквата. Молитвата беше водена от енорийския свещеник отец Христо Табаков. След това службата беше отслужена от отец Борис с проповед за това, каква е същността на постното време. Проповедникът обърна внимание на факта, че именно този период от годината Църквата е определила за най-подходящото време, за да може човек да се доближи до своя създател Бог. В тази връзка отец Борис представи живота на християнина като един човек, който носи две торби. Едната - отпред, а другата - на гърба си. През годините човекът виждал и събирал недостатъците на близките си в предната торба, където ги виждал, а своите слагал отзад, за да не ги вижда. След доста време предната торба започнала да натежава на човека и той осъзнал, че именно чуждите грехове и недостатъци му пречат повече от неговите. Ето затова човекът си дал сметка, че за да може да се изправи, трябва да се откаже от чуждите недъзи и да

види своите и да ги поправи. Ето така трябва да постъпи всеки християнин, ако иска да познае още повече Божието милосърдие, обясни отец Борис.

На втория ден от тридницата сутринта имаше литургия, като преди нея хората в черквата измолиха броеницата „Седемте болки на Дева Мария“. След мисата беше организирана молитва, наречена „Свет час“, по време на която вярващите имаха възможност да обожават Исус в Светото причастие.

Втората литургия за деня отново беше вечерта, водена от проповедника отец Борис. В беседата, казана след прочитане на Евангелието, проповедникът наблегна на това как изглежда идеалният християнин. Проповедта беше разделена на две части: „християнинът в семейството“ и „християнинът на работното си място“. В първата част свещеникът обясни, че истински християнин е този, който носи мир на своите близки в семейството, този, който мисли за тях и се отнася към тях с нужното уважение и почит. Във втората част отецът говори за това, че всеки трябва да бъде доволен от работата, която има. Да бъде доволен от това, което може да прави, и не на последно място - да бъде щастлив на работното си място и сред колегите си. По този начин той бива истинското евангелие сред хората, допълни отец Борис. Последната литургия от тридницата беше в неделя от 10 ч. Разбира се, в нея участваха най-много богомолци.

По стара традиция в Житница след последната, трета миса, проповедникът бива даряван с дрехи и храни. От своя страна пък отец Борис подари на всички по една иконичка за спомен, тъй като тези три литургии му бяха първите в енория „Успение Богородично“, откакто е ръкоположен за свещеник.

Иван КЪРЧЕВ

Свети Влас - покровител на болните в гърлото

Авторите на книгата „Живот на светците“, том първи - обхваща светците от първите четири месеца на годината, разказват, че свети Влас се родил в Мала Азия (дн. Турция), и живял през втората половина на III и началото на IV век. Свети Влас бил много предан християнин и за това през целия си живот бил подложен на ужасни преследвания. Въпреки трудностите той не спирал да проповядва Божието слово както и в името на Исус Христос да изцелява

болните. Като най-значимо чудо е определено това, когато едно момче било зададено с рибена кост. Майка му повикала Влас и той изцерил сина й. Ето за това всяка година на 3 февруари във всички храмове по особен начин се чества неговата памет. На същата дата през 316 г. светецът е бил обезглавен и починал мъченически.

По подобаващ начин енорийската общност в Житница отбеляза паметта на светеца. Въпреки работния ден черквата събра много хора, в това число няколкомесечни бебета, донесени от родители, които участваха в литургията. В кратката, но съдържателна проповед, отец Христо обяс-

4

ИСТИНА
VERITAS

Брой 3 (1436)
март 2010 г.

Благовещение

В навечерието сме на един от най-красивите празници в църковната традиция - Благовещение. Ще се опитаме да го погледнем през опита на кармилските монаси - братята и сестрите на блажената Дева Мария от планината Кармил, за които повече от осем века светлата майка е вдъхновителка и закрилница. В началото на разбирането за Мария в тайната на Христос и на Църквата стои Въплъщението - съединението на божествената с човешката природа, станало възможно чрез съгласието, което Девата дава на Божия промисъл при Благовещението. Векове наред човечеството се опитва да надникне в красотата на тази сцена, защото срещата на ангела с Девата е среща на Бог с най-прекрасното от творенията Му и наистина една кулминация в историята на Спасението.

Съгласието на Девата

Съгласието на Мария е „огромен акт на вяра, на разположение и себеотдаване“, казва отец Мари-Йожен, бележит представител на Кармила от XX век. Той нарича Девата от Назарет честна на човечеството, най-красивата от създанията и всичко това е, защото нейното „да“ стартира Божието дело. Всичко й е дадено, за да бъде свършената майка: „Великолепието на живота прелива у нея във всичко ... защото Бог вижда в нея човечеството на Исус, за което Мария ще бъде единственият човешки източник“. Какво е това великолепие на живота? Физическа енергия, чувствителност, въображение, воля, интелигентност? Можем да отдадем всяка красота на Божията майка и пак ще трябва да признаем, че сме там, където думите не могат. Има неща, така красиви в простотата си, че са неизразими и това повече от всичко важи за светлата Дева. Но отец Мари-Йожен добавя, че „всички тези сили са отправени към Бог като река с бистри води“ и така обяснява истинския извор на красотата и великолепието на живота - това отправено към Бог цялостно и безусловно съгласие. Съгласието й отключва благодатта. Мария става съпричастна на Божия промисъл, тя е „пълна с благодат“, защото в Божия син, Когото ще зачене в утробата си, всяка благодат й е дадена. Нейното „fiat“ е мигът на първата голяма благодат, казва отец Мари-Йожен. Защото да бъде майка на Исус води след себе си да стане майка на всички вярващи. „Тя е майка навсякъде, където Исус е Спасител. Това е втората благодат, която тя получава и изстрадва в подножието на кръста“. И между тях е заключен един живот на пълно отдаване на делото на Божия син - модел за подражание на всички вярващи. Нека видим някои черти на тази традиция в историята на Кармилския орден.

Сърце, вслушано в Бог

Срещата на Девата с ангела се случва реално тук, на тази земя, в конкретен исторически момент и обстановка. Мария

живее в своя век битието на една жена от Юдея. И същевременно става участник в Божественния план за Спасението на човечеството, образец на сърце, което слуша Божието слово и е готово да Го приюти и да Му даде плът. Нито частица от Мария - тяло и дух, не остава глуха за думите на ангела. „Чуй, дъще, и виж, наклони ухо и забрави своя народ и дома на баща си. И силно ще пожелае Царят твоята красота“ (Пс. 44, 11-12). Красотата на Мария е в молитвата, във вслушването в Бог, в тишината на Назарет.

За човешката природа това никога не е било лесно. Да кажеш „Да“ на Бог много често означава да се откажеш от собствените си проекти за себе си. А е известно, че по-лесно за човека е да се отвърне от греховете си, отколкото да се откаже от плановете си, в които е вложил всичко от себе си. Ще цитирам тук един картузиански монах, който именно по повод на Благовещение пише колко важно е да останеш отворен към неочакваното, непознатото, към тайната, когато Бог те призове към това. В противен случай затваряме действието на Бог в ограничените рамки на човешките си предвиждания. Думите на архангел Гавриил са повик към вярата на Мария и упованием й в Бог, не към разбирането й. Защото онава, което предстои да се случи, надхвърля всяка човешка представа. Отговорът на Мария „Нека ми бъде по думата ти“ (Лк.1,38) в онзи миг й отваря вратите на вечността - за нея и за следващото й човечество. Временното и вечното, ограниченията на човешкото съзнание и полетът на душата, понесена от Бог по неочаквани пътища към непознати цели, това са две неща заедно. Можем да видим много от това в традицията на монашеското движение и в частност на Кармила. Много тънък слух за Божия повик е необходим, за да го чуеш, и много голяма свобода, за да го последваш. Всеки, който е общувал с отдадени на званието си монаси, го е почувствал. Онези, които помнят срещите си с майка Блажена в манастира „Свети Дух“ в София, ще се съгласят, че след разговор с нея усещаш хоризонта си по-широк и душата си по-свободна за полет. Започвайки от голямата света Тереза Авилска, ще намерим много примери на мъже и жени преди и след нея, чийто духовен път е белязан с едно удивително равновесие между небесното и земното. Извисени в мистичното, те принадлежат на вечността и същевременно са здраво стъпили на земята деца на съответното време и място. Едно учудващо равновесие, което много богослови отдават именно на набожността и подражанието им на светлата майка.

Много художници представят символично сцената на Благовещение с Мария, която държи книга, държи Книгата. Държи я на коленете си - както се държи дете. Този миг, когато Мария е изцяло в слух - модел на сърце, което слуша - този е мигът, в който Словото ще приеме плът в нея. И тя ще остане неразривно свързана с Него. Проектирано в монашеска-

Към католическата младеж в България И към всички, които желаят да се присъединят Девета година - последна от деветте години молитва за младежите в България и в целия свят Да бъдем светлината на света...

Април 2010

Да се молим за спасението на всички младежи в България и по целия свят

Нашата планета Земя е населена приблизително от 7 милиарда души. Колко от тях са младежи? Поне няколко милиарда! Те имат своите няколко милиарда човешки истории и проблеми и всеки един от тях е важен. Има младежи, зависими от алкохол, наркотици, лошо влияние на средата; младежи, сблъскали се с насилие, неразбиране и самота; младежи, изгубили вярата в доброто и Бог; младежи, на които им липсва общуване с възрастен човек. Всички тези млади хора имат нужда от подкрепа в борбата с проблемите. Затова е важно да има добри приятели, които следват светлината и надеждата, които могат да те подкрепят в трудните моменти. Има и младежи, които Бог призовава и те са готови на пълно себеотдаване, защото чувстват голямата Му обич и са готови да я разпространяват. Не трябва да забравяме и младежите във Вечността...

Изброявайки проблемите, за които се сетих, нека не забравяме,

че има още един милиард младежи, за които трябва да се молим. Христос умря на кръста за нас, за спасението на всеки човек. И всеки младеж заслужава да бъде спасен. Няма значение кой е, какъв е! Затова нека просим от Бог истинската надежда и светлина за всеки младеж в нашата страна и по целия свят!

„Довеждай души при извора на Моето милосърдие, за да почерпят сили и прохлада и всякаква благодат, която им е нужна за житейските тежки, а особено в часа на смъртта. А аз ще въведа всички тях в дома на Моя Отец...“

„Колкото пъти чуеш часовникът да удари три часа, потапяй се цяла в Моето Милосърдие, възхвалявайки и прославяйки Го; призовавай неговото всемогъщество за целия свят и особено за бедните грешници, защото в този момент докрай са отворени всички негови врати за всяка душа (...).“

Думи на Исус към света Фаустина

Всемилолюбиви Исусе, на Когото е присъщо да се смилява

над нас и да ни прощава, не гледай нашите грехове, а упованием, което имаме в Твоята безкрайна доброта, и приеми всички нас в обителта на премилостивото Си Сърце и не ни пускай от него навеки. Молим Те в името на Любовта, която Те свързва с Отца и Свети Дух.

В светлината на трета славна тайна - слизането на Свети Дух върху апостолите и Дева Мария

Отче наш...
Радвай се, благодатна Мария... (10х),
Слава на Отца...

Блажени Евгений, Камен, Павел и Йосафат, мъченици за вярата - бъдете светлина за нас!

Свети Йоане, Предтеча Господен - моли се за нас!

Младежко молитвено движение NIKA

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

Девета година: април 2010 - април 2011

Април: Да се молим за спасението на всички младежи в България и по целия свят.

(Трета славна тайна - Слизането на Свети Дух върху апостолите и Дева Мария)

Май: Да се молим за всички младежи, които търсят светлината на призиванието и искат да отговорят щедро на Божия зов.

(Четвърта славна тайна - Успение Богородично)

Юни: Да се молим за младежите, които чрез вярата и любовта си към Бог успяват да носят в света светлината на надеждата.

(Пета славна тайна - Света Богородица е увенчана за царица на небето и земята)

Юли: Да се молим за мир в сърцата на младите хора по света.

(Първа радостна тайна - Благовещение)

Август: Да се молим за младежите, които преживяват различни трудности в живота си и имат нужда от светлина и подкрепа.

(Втора радостна тайна - Света Богородица посещава света Елисавета)

Септември: Да се молим за младежите, които под различни форми са жертва на зависимости и са загубили истинската свобода.

(Трета радостна тайна - Рождество Христово)

Октомври: Да се молим за всички деца и младежи, които са лишени от дом и семейство или са преживели насилие.

(Четвърта радостна тайна - Исус е поднесен в храма)

Ноември: Да се молим за душите на децата, станали жертва при инцидента в дискотека „Индиго“, и за душите на всички починали младежи.

(Пета радостна тайна - Исус е намерен в храма)

Декември: Да се молим за повече общуване, за откритост и споделяне между възрастните и младите.

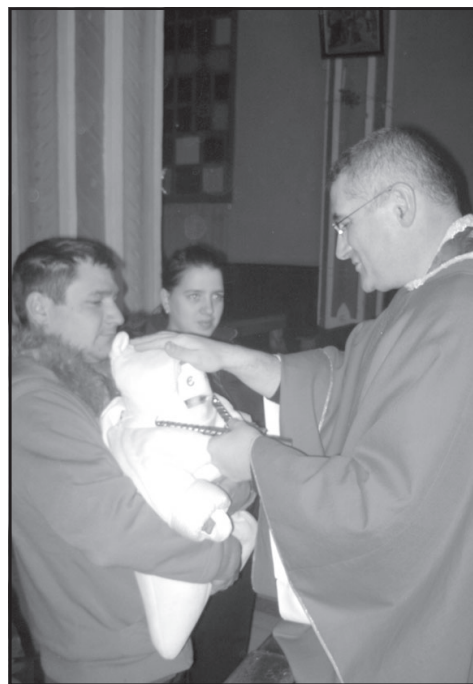
(Първа светла тайна - Кръщението на Исус)

Три месеца на благодарност
Януари (Втора светла тайна - Исус проявява Своята Божественост на сватбата в Кана Галилейска)

Февруари (Трета светла тайна - Исус известява Царството Божие и подканва към покаяние)

Март (Четвърта светла тайна - Преображение Господне)

Свети Влас - покровител на болните в гърлото

От стр. 4

ни как в днешно време трябва да се приема чудото, извършено от свети Влас. Свещеникът посочи, че всички хора изпадат в ситуации, когато в гърлото им попада рибена кост - това е моментът, когато казват лоша дума, когато обиждат Бог и своя ближн. Ето за това трябва да молим светеца - да не изпадаме в такива ситуации и винаги да ни предпазва от „духовно задаване“, добави още енорийският свещеник.

Тъй като свети Влас е почитан като закрилник на болните от гърло, след края на литургията се извърши ритуалът „гърлосване“. С две кръстосани свещи под формата на „X“ (осветени предния ден на празника Сретение Господне), завързани с панделка, свещеникът докосваше долната част на лицето на богомолците, като на всеки поотделно казваше: Чрез ходателството на владиката и мъченика Влас Бог да те избави от всяка болест в гърлото и от всяко друго зло.

Православната църква чества светеца на 11 февруари, а в България има и селище Свети Влас. Първоначално то е носило името Лариса, но през XIV век е преименувано на името на светеца лечител.

Житница

Иван КЪРЧЕВ

1932 година, пред старата черква.
В средата е дядо Епифаний,
Вляво от него - отец Йосиф Раданов

Иконостасът днес

Хронологичен преглед

Началото

За уния в Казанлък се заговарва още през 1857 г., когато в града пристига Драган Цанков, разчиташ на предварително създадената връзка със синовете на Дочо Койчев - Иван и Христо Ваклидови. Бързо се разнася слухът, че Цанков е дошъл да търси място за строеж на униатска черква. След няколко дни пристига и сливналията поп Станчо. Поради бурното негодувание на казанлъчани Драган Цанков се сгодява набързо с дъщерята на поп Станчо и заминава за Цариград.

Поляците полковник Клементи Пшеволоцки (Клементи бей) и Доброволски били първите вестители на унията в Казанлък. Явно броят на семействата, желаещи да приемат унията, е бил значителен, защото противниците дълго време упорито твърдят, че броят 100 е силно преувеличен. В някои източници се споменава цифрата 2000, но тя наистина е силно преувеличена. Вероятният брой на „къщите, приели унията“, е около 150 (б.а.).

Въпреки упоритата съпротива на казанлъчани уния и униати в Казанлък все пак е имало. През август 1861 г. е направен безуспешен опит да се открие униатско училище в кв. Кулата. Но пък се намира място за строеж на униатски храм - в двора на заможния гражданин Стоянчо Кирооглу. До построяване на черква така и не се стига - отново поради ожесточени протести от страна на православните казанлъчани.

На 24 юли 1862 г. на заседание на българския комитет в Цариград под председателството на арменския архиепископ Хасун се разисква въпросът за отпускане на кредит от 800 франка за построяване на черква в Казанлък. На същото заседание ген. Брянский предлага да се установят връзки с казанлъчанина Стоянчо Груйоолу, който би могъл да бъде полезен за делото на унията. До такава връзка не се стига, защото се оказва, че Груйоолу не е привърженик на идеята за уния с Рим.

Въпреки протестите и писмата в Казанлък през 1862 г. е „открита униатска черква“, която брояла 60 къщи. Всички обаче признават, че за разлика от социалния състав на българите католици от източен обред в Цариград, Одрин и другаде, тук (в Казанлък - б.а.) в унията са влезнали хора „от една класа малко по-заможна“. Казанлъшката черква се ръководи от свещеник. Много села от околната на Казанлък също изпращат молби за присъединяване към унията.

Коментирало се е, че за стро-

еж на храма в Казанлък ще са необходими минимум 20 000 пиастра или 4000 франка.

Разходите за издръжка на черквите в Одрин и Казанлък - според едно повърхностно изчисление - възлизали на 140 000 пиастра, без да се смятат разходите за пропагандата и издръжката на униатското движение. По това време (септември и октомври 1863 г.) в касата на архиепископ Хасун е имало всичко на всичко 70 000

пиастра! Всичките български униатски черкви на свой ред стават център, откъдето се начева „униатската пропаганда“ в провинцията.

Поради финансови причини и нестихващите протести на православните в Казанлък скоро настъпва краят на т.нар. латиния в Казанлъшко.

ПЪРВИТЕ ГОДИНИ НА ХХ ВЕК

След завръщането си в родния Казанлък епископ Епифаний Шанов устройва параклис в една от стаите на къщата на брат си Иван Шанов - мирови съдия в Казанлък, на първия етаж вдясно на къщата на ул. „Мирска“ №35. След служба вярващите се събират на раздумка в двора. През 1920 - 1922 г. неговият племенник Бончо (ръководител на антифашисткото въстание в Казанлъшко, убит през 1923 г.) донася от София пари за покупка на имота на ул. „П. Яворов“ №13. В една от стаите се устройва параклис, посветен на свети Йосиф. Енорийски свещеник е секретарят на дядо Епифаний в Кукуш - отец Йосиф Раданов.

През 1929 г., след дълга преписка с отците лазаристи в Солун владиката Епифаний Шанов успява да докара в Казанлък спасената от Тенчо Папучиев камбана от Кукушкия храм „Света Богородица“. На 24 март 1934 г., след официално позволение от властите, камбаната зазвънява в града и започва да зове вярващите на литургия. Камбаната първоначално е закачена на един клон на големия кестен в двора, а при строежа на новата черква за нея е издигната специална конструкция.

През 1936 г. започва строежът на черква на мястото на старата постройка. В двора едновременно започва строеж и на енорийски дом. Поради упоритата съпротива на православните в Казанлък къщата е завършена, а зидовете на черквата са издигнати на височина 1,80-2 метра. Броят на енорияшите е в порядъка 40-50 души, без да се броят италианс-

ките работници в самолетната фабрика „Капрони“.

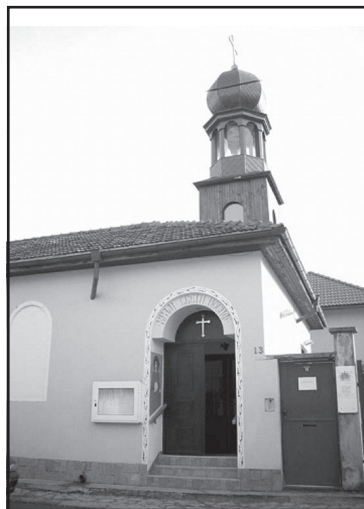
СЛЕД 9 СЕПТЕМВРИ 1944 Г.
След 9 септември в част от енорийския дом е настанено семейство. Вероятно задачата му е била да следи и да донася какво става в черквата.

През 1952 г. започват инсценираните от властта масови процеси срещу католически свещеници. Една вечер отец Йосиф Раданов е нападнат от „неизвестни“ младежи и е пребит жестоко. Дебелият резбован бастун е строшен на няколко парчета в гърба му. Отецът

Кукушката камбана

се разболява от рак и почива в родното си село Гранитово. На 13 май 1956 г. се сключва десетгодишен договор (със задна дата - 1 май с.г.) за отдаване под наем на две стаи на Завод 10 (днешен „Арсенал“).

Черквата днес

ческа власт енорияшите от Казанлък и близките села не са изоставени от Църквата. Имало е назначен свещеник, отговорен за енорията. Владците Кирил Куртев и Методи Стратиев и отците Игнати Христов и Христо Проиков (настоящият екзарх на католиците от източен обред в България) посещават при възможност и нужда енорияшите.

СЛЕД ДЕМОКРАТИЧНИТЕ ПРОМЕНИ

През 1994 г. в България пристигат първите салезиани. На 25 октомври 1994 г. по молба на Апостолическия екзарх Методий Стратиев отец Бено Бенеш (провинциал на салезианите в провинция Чехия) откликва с радост и в Казанлък се установяват отците салезиани Петър Немец, Антонин Коман и Рихард Калус със задача „да се грижат и ръководят Казанлъшката енория“ (епископ М. Стратиев).

Духовният живот на енорията постепенно се възстановява. Започват активни ремонти на опожарения енорийски дом със

риж. През лятото пристигат отец Георги Свобода и събратът на отците салезиани Франтишек Радечки. Доброволци са Габриела и Мария. Петър Цвъркал и Яромир Задрапа продължават следването си в Чехия. През октомври е основана фондация „Оазис“ в помощ на отците салезиани - за

Олтарът в параклиса след подновяване работата на черквата след 1994 година

Енория „Свети Йосиф“

собствени сили на отците салезиани. Постепенно в ремонтните дейности се включват доброволци и помощници от Чехия и Казанлък. Отново една от стаите се устройва за параклис, посветен на свети Йосиф. Първата литургия в новия параклис е отслужена на Бъдни вечер 1994 г. от тримата отци. Присъстват неколцина вярващи и съседи. Параклисите е тържествено осветен от монс. Христо Проиков на 26 декември 1995 г. Присъстват много вярващи от Казанлък, Розово, София и дипломати от посолствата на Словакия и Чехия.

Монс. Методий отслужва литургия на празника на свети Йоан Боско през 1995 г. На 21 юли 1995 г. в присъствието на отец Бено Бенеш, провинциал на салезианите в Чехия, официално е установено монашеското общество в Казанлък. За първи настоятел е назначен отец Петър Немец. Първите лагери с младежи започват през лятото на същата година в с. Горно Изворово. Пристигат на практика чешките семинаристи Петър Цвъркал и Яромир Задрапа.

1996 г.

Отец Рихард е назначен за отговорник на енорията в с. Ново Делчево. През август с.г. тази длъжност е поета от отец Антонин Коман. Негов помощник е Петър Цвъркал. На мястото на последния в Казанлък пристига Мартин Сите. Двамата с Яромир Задрапа полагат големи усилия за обновяване на помещението в част от сградата към улицата, за да могат да се ползват за работа с деца и младежи.

1997 г.

В зимата на голямата икономическа криза в България пристигат големи хуманитарни помощи от Чехия, организирани от отец Иржи (Георги) Свобода. Пристигат помощи от „Каритас“ и други организации. През май започват ремонтите на сградата, строена за черква и ползвана от комунистическия режим за детска градина и ясли на завод „Арсенал“. Енорияши от Казанлък участват в Световните младежки дни на католическата младеж в Па-

облекчаване на контактите им с общинските и държавните власти и структури, за по-справедливо разпределение на помощите и за подпомагане на тяхната социална дейност в Казанлък и района. Продължават ремонтите. Първата молитва в обновената църковна сграда е на Бъдни вечер.

1998 г.

От Връбница, 12 април, богослуженията се извършват изцяло в новата черква. През лятото се провеждат традиционните лагери и походи за деца и младежи. В продължение на 40 месеца - започвайки от август, работи без прекъсване социален проект „Супа за бедни“ със съдействието на посолството на Германия в София. Хуманитарните помощи се разпределят не само по социални домове и заведения, а и сред православните енории в града. Първата сватба е на 4 юли, а първото кръщение - на 1 август. В Казанлък се завръща отец Антонин и отец Рихард отново заема мястото си в с. Ново Делчево. През август посрещнахме статуята на Дева Мария от Фатима.

1999 г.

Отец Рихард е назначен за отговорник на енорията в с. Ново Делчево. През август с.г. тази длъжност е поета от отец Антонин Коман. Негов помощник е Петър Цвъркал. На мястото на последния в Казанлък пристига Мартин Сите. Двамата с Яромир Задрапа полагат големи усилия за обновяване на помещението в част от сградата към улицата, за да могат да се ползват за работа с деца и младежи.

2000 г.

От 31 март до 3 април в енорията гостува новият провинциал на салезианите в Чехия отец Ян Комарек заедно с отец Албер ван Хеке, член на Генералния съвет за Европа на Салезианите на Дон Боско. Продължават ремонтите на енорийския дом. Поклонничеството в Малко Търново, посветено на юбилейната година, се осъществява в края на юли съвместно с поклонници от екзархията. Отец Георги е член на групата български участници в поредните Световни дни

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 3 (1436)
март 2010 г.

Празник на св. Дон Боско, 2009 година

на католическата младеж в Рим. На 5 ноември заедно с вярващите от Стара Загора има богослужение в катедралния храм „Успение Богородично“ в София. Службата е водена от монс. Христо Проиков. На 15 декември за пръв път апостолически нунций, архиепископ Антонио Менини, посещава Казанлък.

2001 г.

По време на нощната възкресенска служба на 15 април е

разованието си в Чехия. През октомври екип от ТВ Бърно заснема филма „Иконата и нейните творци“. През зимата пристигат помощи от скаутите на Ключ.

2002 г.

Започват основни ремонти в сутерена на енорийската къща. В дните 23-26 май посрещаме папа Йоан-Павел II в България. На 26 юни група енорияши отпътува за Чехия, за да присъства на ръкоположението на от-

гари с френските скаути. Като свещеник на 11 септември се завръща в Казанлък Яромир Задрапа.

2004 г.

На 12 юни генералният настоятел на салезианите дон Паскуал Чавес посещава енорията по повод на 10-ата годишнина от дейността на отците салезиани в Казанлък и България. През лятото е ремонтиран покривът на къщата и е монтирана камбанарията на покрива на черквата, дар от роднина на отец Яромир. През есента, след завършване на образованието си в Рим, в Казанлък се връща и отец Петър Цвъркал.

2005 г.

Мартин Илек идва при нас като свещеник на 15 октомври. Отец Вацлав Клемент прави посещение в енорията от 20 до 24 октомври. Отците салезиани поемат грижата за енорията в Габрово.

2006 г.

На Гергьовден празнуваме именния ден на отец Георги Свобода. Присъстват енорияши от Казанлък и Стара Загора. На 12 май се прощаваме завинаги с дядо Методий Стратиев.

2007 г.

На 9 юни осъществяваме поклонничество до Кръстова гора.

2008 г.

На 9 януари се разделяме с Иван Папукчиев - един от най-възрастните католици от източен обред в България, оказал неоценима помощ на отците салезиани и енорията и съхранил много спомени от историята на екзархията. Радостно събитие за нас е дяконското ръкоположение на Ярослав Фогл през пролетта. От февруари отците Георги, Мартин и Ярослав заживяват за постоянно в енорията в Стара Загора.

2009 г.

Дякон Ярослав е ръкоположен за свещеник на 4 юли. На 18 декември епископ Христо Проиков тържествено обявява в Казанлък началото на юбилейната 150-годишнина от установяването на унията с Рим и ни донася мощите на свети Жан-Мари Виане.

Бъдещето на енорията е заложено още с момента на започване на работата на отците салезиани в Казанлък с децата, младежите и техните родители не само от Казанлък, а и от цялата екзархия. На тях ние отдаваме цялата си сила и енергия.

Архимандрит
Петър НЕМЕЦ, SDB;
инж. Стефан ПАПУКЧИЕВ

Благовещение

От стр. 5

Та традиция, ще видим всички тези знайни и незнайни мъже и жени да размислят - съгласно правилото - денем и нощем Словото Господне, здраво формирани със Светото писание, бихме казали неразривно свързани с него.

Дори мястото на Благовещението, където се случва този върхов момент в Божия план за Спасението, е едновременно семпло и необикновено. Така са го виждали и изобразявали хората през вековете - семпло като монашеска килия, но необикновено като божествено присъствие. Както и да е изглеждало то във въображението на човечеството, било е „избрано“ в смисъл на място, отлично подхождащо, за да бъде чуто Словото, Което идва в живота ни, за да принесе плодовете Си. В простотата и уединението на манастирските си килии, в тишината и покоя на молитвата, по примера на светата Дева монасите векове наред слушат и славят Словото Господне.

Майка на Въплътеното слово - духовният опит на сестра Мария на Въплъщението

За съзерцателните монаси от Кармил Мария преди всичко е модел на майка - на Божия син и чрез Него на цялото търсецо Бог човечество, на Църквата. Не е случайно, че първите кармилски манастири са наречени на Въплъщението, а мястото на настоятелката в хора е отредено на Дева Мария. Описвайки събитията в манастира през 1582 г., света Тереза Авилска пише „моята настоятелка (Дева Мария) прави тези чудеса“. В Христос „Божията майка е моя майка“, казва свети Йоан Кръстни. Един век по-късно във Франция откриваме тази традиция, пренесена още с установяването на ордена на френска земя. А това в голяма степен е заслуга на една забележителна жена, която е била съпруга, майка, а по-късно и монахиня - Мария на Въплъщението (мадам Акари). Малкото останало от нея писмено наследство бележи духовен път, който и днес продължава да привлича последователи, обединени в асоциация на приятелите на мадам Акари. Останали са писмата ѝ, писмени свидетелства за нея и нейното съчинение „Истинските (духовни) упражнения на блажената сестра Мария на Въплъщението“, чието първо издание датира от далечната 1622 г. Това съчинение описва духовен път, който тръгва от признаването на нашата малкост пред Бога, води ни през изпълненото с благодарност съзнание за получените от Него дарове и накрая ни отвежда към пълно отдаване на волята ни в Неговите ръце. В духа на кардинал Берюл, виден френски богослов и близък съмишленик на Кармила, посветил задълбочен анализ на Благовещението, тя избира името и призиванието си като кармилитка. Без следа от сантименталност, напълно рационално и теологично обосновано, сестра Мария на Въплъщението

желае да подражава на светата Дева в начина, по който тя приема Божието слово, и на свой ред да приеме и изживее в призиванието на своята духовност тази тайна. Когато в Париж се установяват първите кармилитки, тя е тази, която заедно с кардинал Берюл настоява манастирът да вземе името на Въплъщението. Изглежда, че прави паралел между Мария - Майка на Въплътеното слово, и самата тайна на Въплъщението. Единението на човешката природа с божествената, извървяно във Въплъщението, се случва в Мария чрез приемането от нейна страна на Благовещението на ангела. Мария приема Божието слово, ние на свой ред следва да приемем и да живеем в собственото си съществуване тайната на Въплъщението. Това е същината на духовността на сестра Мария на Въплъщението (Акари) и - както се вижда - тя е дълбоко христологична.

В центъра е Христос

„Нека Исус бъде завинаги единственият притежател на сърцата ни и така ще бъде, ако във всичко търсим и обичаме единствено Него“ пише тя. Христостризмът е начин да отидеш при Бог, защото Христос е в центъра на нашата връзка с Отца. Малко по-нататък в същото писмо тя поздравява другите сестри „в любящото сърце на Детенцето Исус“. Това е изненадващо, защото е написано в XVII век, когато хората не са имали нашата чувствителност към състоянието на детството. А тя намира в това най-силна илюстрация за величието на Божията любов, която изпраща Своя син да се присъедини към човешката природа в това най-малко, най-скромно състояние на детство заедно с всичките ограничения, които то предполага.

Нека кажем още няколко думи за сестра Мария на Въплъщението.

Две неща правят впечатлението в нейната духовност - ерудиция и уравновесеност. Учението ѝ е опряно на твърдо и задълбочено познание на Свещеното писание - нещо, което за жена от XVII век не е нетипичният случай. Освен това тя има силно и вярно усещане за Църквата във век, когато последната е разкъсвана от Реформацията. От друга страна, духовният ѝ път е характеризирани с отлично равновесие между света и Бог. Сърцето ѝ е в Кармила, но тя не спира да насърчава и да се възхищава от пълноценния християнски живот в света извън стените на манастира. Написаното от нея е мъдрост, изживяна в личен опит. А когато младият Пиер Берюл договаря в Испания идването на първите кармилитки във Франция, тя му дава прекрасни съвети - по човешки мъдри и конкретни, относно равновесието в духовния живот и всекидневното практикуване на добродетелите. В нейния реализъм намираме много общо с голямата Тереза Авилска, която, бидейки във висините на мистичния опит, никога не изпуска от зора и от делата си окръжаващия я свят. Молитвеният живот на Ма-

На стр. 11

в Казанлък

Дядо Методий Стратиев с Верните на празника на свети Йоан Боско, 1995 година

кръщението на Росица, Десислава, Мариан и Кремена. А следващата неделя, 22 април, те приемат своето Първо причастие. По време на Празника на розата в енорията гостува монс. Менини заедно със своя секретар монс. Нугейра. Тодорка и Иван Папукчиеви подновяват брачните си обети по повод на 50-годишнина от бракосъчетанието си (15 август 1951 г.) На 27 август отец Георги Свобода е назначен за настоятел на монашеското общество. Мартин Илек продължава об-

ците Петър и Яромир в Бърно. Ярослав Фогл пристига на стаж в България. На 18 септември се открива обновеният център за работа с деца и младежи „Оазис“, включващ помещения за игри, занимания и спортно игрище.

2003 г.

Реализираме проекта „България е моята родина“, финансиран от Ватикан. Продължават ремонтите в енорийската къща. Ярослав Фогл подновява вечните си обети. Организиран е съвместен лагер на бъл-

Няма да ни остави сираци

Отец Йоханес Нойдегер

От средата на януари 2009 г. отец Йоханес Нойдегер е духовник в общността на сестрите бенедиктинки в с. Царев брод - Шуменско. Така след две години и половина без свещеник сестрите отново имат свой духовник, който се грижи за енорията и изпълня-

ва всички други задачи, присъщи на един духовен наставник. Отец Йоханес е роден през март 1928 г. в малкия баварски град Меминген, където прекарва и по-голямата част от детството и ученическите си години. През последните 16 месеца на войната учението му

е прекъснато, тъй като на 15-годишна възраст е мобилизиран за военна служба като помощник в Луфтвафе (военно-въздушните сили). След войната следва естествени науки, през 1950 г. постъпва в Духовната семинария „Георгианум“ в Мюнхен. Пет години по-късно е ръкоположен за свещеник в епархия Аугсбург. Службата му като помощник-свещеник (капелан) преминава в тази епархия и в Кемптен, след което през 1959 г. той постъпва в общността на монасите бенедиктинци от Санкт Отилиен. В продължение на 18 години се

занимава с обучение на свещеници.

На 50-годишна възраст отец Йоханес е изпратен в мисия - първо в Кения, след това в Уганда, после в Южна Африка и накрая в Намибия. След 24 години мисионерска дейност, също посветени до голяма степен на подпомагане на свещениците под формата на създаване на местни манастири и клонове на ордена, през 2002 г. той е принуден по здравословни причини да се върне в Германия. След му излекуването му е назначен за свещеник на Хоенпрайсенберг - място за поклонение, разположено южно от Мюнхен. При навършване на 80-годишна възраст отец Йоханес е пенсиониран, но по негово желание е изпратен на място, където не достига свещеници.

Бенедиктински манастир,
Царев брод

7 ИСТИНА
VERITAS
Брой 3 (1436)
март 2010 г.

Преди да тръгнем към изповедалнята

Кратък въпросник

Във времето на Великите пости, когато задължително трябва да се подготвим за изповед и причастие, предлагаме въпросник, който ще ни помогне да надникнем и в по-далечни и занемарени кътчета на душата си.

1. Анализ на моето отношение и на моите действия и опущения спрямо Бог:

- Наистина ли вярвам в Бог, или обръщам повече внимание на хороскопи, чудодейни енергии, суеверия, магии, амулети и други подобни?

- Обичам ли Бог над всичко, или повече обичам материалните неща?

- Ходя ли на литургия в неделя и посвещавам ли този ден на Бог?

- Често ли се изповядвам и причестявам?

- Моля ли се, все едно че разговарям съкровено с Бог?

- Споменавам ли Божието име без уважение? Прося ли помощ от Дева Мария и от Свети Дух? Защиствам ли Църквата и нейните представители?

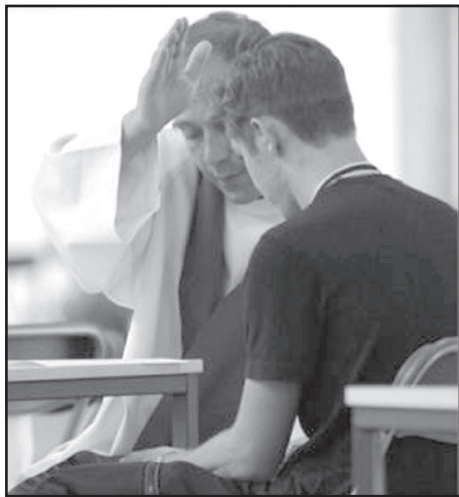
2. Анализ на моето отношение и на моите действия и опущения спрямо другите:

- Добре ли се отнасям към семейството си?

- Опитвам ли се да ги направя щастливи, или винаги трябва да става, каквото аз кажа?

- Уважавам ли членовете на семейството си, или ги тормозя?

- Добре ли се отнасям към другите?

- Справедлив ли съм към всички?
- Помагам ли на нуждаещите се?
- Убивал ли съм, крап ли съм, лъгал ли съм?

- Навредил ли съм някому?
- Често ли мисля и говоря лошо за другите?

3. Анализ на моето отношение и на моите действия и опущения спрямо мен самия:

- Боря ли се да ставам по-добър всеки ден?

- Контролирам ли характера си?

- Уважавам ли тялото си и това на другите? Държа ли далеч от главата си лошите помисли?

- Верен ли съм в брака?

- Завиждам ли на другите и защо - за това, което са, или за това, което имат?

По Catholic.net

Християнските църкви остро критикуват Турция

Световният съвет на Християнските църкви и Конференцията на Европейските църкви са организирали в Женева (Швейцария) общо събрание, на което са присъствали представители на всички Християнски църкви - духовници и миряни. На големия форум са изслушани доклади на смесените делегации, посетили Турция. Отчетени са нарушенията от страна на местните административни, съдебни и религиозни власти спрямо християните. Мюсюлманин, който приеме християнската вяра, се преследва, осъжда и дори убива; не се възстановяват и не се връщат загубени християнски имоти - черкви, семинарии, училища, културни наследствата; забранява се продажбата и разпространяването на християнска литература; християни не се приемат на държавна служба; създават се пречки и дори забрани за строеж на всякакви християнски учреждения. Навсякъде и за всичко се прилага строгият ислямски закон. Смесените делегации от духовници и миряни са били приети привидно радушно от високопоставени личности и представители на властите, които са дали щедри обещания.

След бурните обсъждания и разисквания е дошъл ред и на още по-бурния и сложен швейцарски референдум за забраната на минаретата. Всички духовници са съгласни, че мюсюлманите имат нужда от свои храмове - джамии, но упрекът е, че се проявява болезнена мания за величие. Строят се огромни джамии навсякъде, без да се държи сметка за мястото и броя на вярващите. Това дразни и смущава

местните християни. Предлага се дори в бъдеще джамии да се строят след допитване и съгласие на местните жители. Всички изказали се миряни подкрепят швейцарския референдум относно минаретата, които се използват от мюезините да призовават на висок глас вярващите, демонстрирайки сила, мощ и претенция за власт, за ислямска власт. Нито минаретата, нито призивите на мюезините са нужни за изповядване на религията, но тези изяви внушават страх у всички европейци, страх от ислямизация.

По този повод те припомнят думите на днешния премиер на Турция Ердоган - водач на управляващата ислямска партия, който през 1997 г. като кмет на Истанбул произнася значима предизборна реч, която завършва емоционално с войнствения цитат на един турски поет: „Джамиите са нашите казарми, минаретата са нашите щикове, кубетата са нашите шлемове, а вярващите - нашите войници. Демокрацията е само влакът, на който се качваме, за да постигнем целта си!“ Многохилядният митинг приветства своя водач с гръмки одобрителни аплодисменти и викове. А християните започват да се замислят.

Общото събрание на Християнските църкви единодушно взе решение с апел към Европейския съюз да не се започват преговори с Турция без участието на представители от всички Християнски църкви.

Петър КОЧУМОВ
(По материали от чуждестранния печат)

Божията правда се яви чрез вярата в Исус Христос

От сmp. 1

хранването ние можем да видим реакцията на фарисеите - едно постоянно изкушение за човека да намира винаги корена на злото в някаква външна причина. Ако погледнем по-отблизо, ще установим, че многобройни съвременни идеологии носят този предразсъдък: тъй като несправедливостта идва отвън, е достатъчно да елиминираме външните причини, които възпрепятстват изпълнението на справедливостта. Този начин на мислене - ни предупреждава Исус - е наивен и късоглед. Несправедливостта, плод на злото, не се дължи изключително на външни причини; тя намира своето начало в човешкото сърце, където се намира зачатъкът на едно мистериозно съжителство със злото. Псалмистът болезнено признава: „Ето, в беззаконие съм заченат, и в грех ме роди майка ми“ (Пс. 50, 7). Да, човекът е наранен и чрез тази дълбока ранимост се намалява неговата способност да влиза в общение с другия. По природа отворен към взаимност, той чувства в себе си странна сила на „център на тежестта“, която го кара да се затваря и да се налага над другите и напук на другите - това е егоизмът, последница от първородния грях. Адам и Ева се съблазниха от лъжите на Сатаната. Вкусвайки от тайнствения плод, те не се подчиниха на Божията заповед. И замениха логиката

да се уповава на Любовта с тази на подозрителността и на надпреварата, логиката да получава и да очаква с надежда даровете на Другия с логиката да взимаш и да действаш за своя сметка. В резултат човек живее с чувството на неспокойство и несигурност. Как можем да се освободим от този егоистичен импулс и да се отворим за любовта?

Справедливост и Sedaqah

В лоното на мъдростта на Израил ние откриваме дълбока връзка между вярата в Бог, Който „из праха издига бедния“ (Пс. 112,7), и справедливостта към ближния. Думата Sedaqah, която на еврейски означава „добродетелта справедливост“, великолепно изразява това отношение. Sedaqah, от една страна, значи пълно приемане на волята на Бога на Израел, а от друга - справедливост към ближния (виж Изх. 20, 12-17), по-специално към бедния, към чужденеца, към сирака и вдовицата (виж Втор. 10, 18-19). Тези две значения са свързани помежду си, тъй като за израелтянина да даде на бедния е да даде на Бог - Който се е трогнал от нищетата на своя народ - това, което Му дължи. Не е случайно, че Бог дарява Закона на Мойсей в планината Синай след преминаването на Червено море. Т.е. послушанието на Закона предполага вярата в Бог, който пръв е чул виковете на своя народ и е слязъл, за да го избави от властта на Египет (виж Изх. 3, 8). Бог е съпричастен към вика на страдащия, но в отговор иска да бъде чул - иска справедливост за бедния (виж Сир. 4, 4-5; 8-9), за чужденеца (виж Изх. 22, 20), за роба

(виж Втор. 15, 12-18). За да се живее в справедливост, е необходимо да се излезе от илюзията за самодостатъчност, от дълбоката загриженост за себе си, които поражат неправдата. С други думи, трябва да се приеме по-задълбочен „изход“ от този, който Бог осъществява с Мойсей, едно освобождаване на сърцето, което само словата на Закона нямат сила да сторят. Има ли впрочем за човека надежда за справедливост?

Христос, Божията правда

Християнското послание отговаря напълно на жаждата за справедливост на човека. Апостол Павел го подчертава в своето послание до римляните: „А сега без закона се яви Божията правда, засвидетелствана... чрез вяра в Исуса Христа е у всички и върху всички вярващи; защото няма разлика: всички съгрехиха и са лишени от славата Божия, оправдавайки се даром, с Божията благодат, чрез изкуплението в Христа Исуса, Когото Бог отреди да бъде с кръвта Си умиловитна жертва чрез вярата“ (3, 21-25).

Каква е тогава правдата на Христос? Това е преди всичко

справедливост, породена от благодатта, в която човек не поправя и не изцелява самия себе си и другите. Фактът, че изкуплението се изпълнява чрез „кръвта“ на Христос, означава, че човек не е освободен от товара на своите прегрешения чрез своите жертви, а чрез действието на Божията любов. Любовта, която

има такива необятни измерения, че може да приеме в себе си „проклятието“ - отредено за човека, за да го превърне в „благословия“ - отредена за Бог (виж Гал. 3, 13-14). Но незабавно би могло да се възрази: за какъв тип справедливост се говори, щом праведникът умира вместо грешника, а грешникът получава в замяна благословията, която се полага на праведника? Дали не получава всеки точно обратното на това, което му се полага? Именно в това се проявява Божията правда, която е напълно различна от човешката справедливост. Бог плаща за нас със Своя Син цената за откуп - една наистина извънредно висока цена. Изправен пред справедливостта на Кръста, човек може да се разбунтува, тъй като показва, че човешката личност не е едно самодостатъчно същество, а че има нужда от Друг, за да бъде самият себе си. Да се обърнеш към Христос, да вярваш в Евангелието, означава да изоставиш илюзията на самодоволството, за да откриеш и приемеш своята си нищета и нуждата от другите и от Бог, нуждата от Неговата прошка

и от Неговото приятелство.

Разбираме значи, че вярата изобщо не е нещо материално, удобно и видимо. Трябва да бъдем смирени, за да признаем, че се нуждаем от Друг, Който да ни освободи от „нашето“, за да ни дари безвъзмездно „своето“. Това се извършва по-специално в тайнствата Помирение и Евхаристия. Благодарение на действието на Христос можем да влезем в „най-великата“ правда - тази на Любовта (виж Рим. 13, 8-10). Това е справедливостта на този, който във всички случаи се смята повече за дължник, отколкото за кредитор, тъй като е получил много повече от това, на което е можел да се надява.

Подкрепен с този опит, християнинът е призван да се ангажира в изграждането на справедливи общества, където всички получават необходимото, за да живеят достойно по човешки и където правдата се съживява от любовта.

Скъпи братя и сестри, кулминацията на постното време е пасхалната тридница, по време на която тази година отново ще честваме Божията правда, която е пълнота от милосърдна любов, дарове и спасение. Нека това благодатно време на покаяние да бъде за всеки християнин време за истинско обръщане и за по-близко опознаване на тайната на Христос, дошъл да изпълни всяка правда. Отправяйки ви тези пожелания, аз давам на всички от все сърце моя апостолически благослов!

Benedictus PP XVI
По „Енорийски глас“

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 3 (1436)
март 2010 г.

ме се, когато страдаме; по-добре би било да се оплакваме, когато не страдаме, защото нищо не ни прави толкова подобни на Господ. Какво утешение е да страдаш пред очите на Бог и да имаш възможността да си кажеш вечер при изпитването на съвестта: „Ето, душо моя, днес ти бе за два или три часа подобна на Исус Христос. Бичувах те, увенчаха те с тръни, разпънаха те заедно с Него...“ О, единение на душата с Господ Исус Христос в любовта към Неговия кръст! Страхът от кръста е и нашият най-голям кръст.

ТРЕТО СПИРАНЕ: Исус пада под тежестта на кръста

Заради нас Господ изстрада в душата Си всичко, което беше възможно да се изстрада. Не се страхувайте от това си, Господ го носи заедно с вас. Когато си мислим, че всичко е изгубено, ни остава само да възкликнем: „Господи, спаси ни, загиваме...“ Защото Господ е близо до нас, гледа ни с удоволствие, усмихва се и казва: „Ти наистина Ме обичаш...“

ЧЕТВЪРТО СПИРАНЕ: Христос среща Своята пречиста майка

Каква прекрасна молитва - да просиш от Светата Дева да принесе на Предвечния Отец нейния белязан от раните Син, за да измолим обръщане на грешниците. Това е най-добрата молитва, която можем да издигнем, защото - в крайна сметка - всички молитви се осъществяват в името на Исус Христос и чрез Неговите заслуги. Всеки път, когато съм бил удостоен с благодат, съм я получавал по този начин. Благодаря на Бог затова, че е толкова благ към грешниците, и нека бъдем сигурни, че колкото и презрени да сме, Божиата майка ще ни помогне да приемем благодатта на обръщането.

ПЕТО СПИРАНЕ: Симон Киринеец помага на Христос да носи кръста

Господ ни показва пътя чрез Симон Киринеец. Той призовава приятелите Си да Го следват, да носят кръста. Искате ли да се молите на Господ, да прекарате целия ден в черквата, но помислете колко добре би било да поработите за някои сиромаси, които познавате и които се намират в огромна нужда; това ще бъде много по-приятно на Бог, отколкото един ден, прекаран от вас пред дарохранилищата.

ШЕСТО СПИРАНЕ: Света Вероника изтрива с кърпа божественния лик на Спасителя

Не се опитвайте да се харесате на всички. Не се опитвайте да се харесате на някого. Старайте се да се харесате на Бог! Приятелите на Бог се познават по това, че правят онова, което не са длъжни да правят. Не величието на делата ни води до заслуги, а чистотата на намеренията, с които ги извършваме. Често става така, че облекчаваш страданията на сиромаси, а се оказва, че това е Господ. Трябва да вършим всичко добро, на което сме способни, а наградите да очакваме от самия

Бог. Когато даваш на Бог, никога няма да сбъркаш.

СЕДМО СПИРАНЕ: Христос пада за втори път под тежестта на кръста

Създавайки ни и изкупвайки ни с пролятата Си кръв на Голгота, Исус желае да ни спасява всеки ден, да ни прощава, да ни избавя от злия дух всеки път, когато попадаме в лапите на нашето нещастие, извършвайки грях. Знаем, че ние сме слаби, че можем да паднем и да съгрешим. И все пак виновните сме ние самите, защото Господ никога не ни отказва Своята благодат. Но да останеш в грях, да го правиш, при положение че имаш всички средства да се изправиш, да оставаш в ненавист към Бога - ето кое никога няма да мога да проумея.

ОСМО СПИРАНЕ: Христос утешава плачещите жени

Групата злодейци обсипва Христос с най-грозните ругат-

ни в Исус Христос.

ДЕСЕТО СПИРАНЕ: Исус е съблечен

Вдигнете очи към кръста и ще видите Бог, от Когото свалиха дрехите. Вас са ви оклеветили? Чуйте тогава богохулствата и проклятията, които изригват срещу Бог, дошъл на земята, за да я изпълни с благословии. Всичко, което казват срещу Него, е неистина, и как отговаря Той? С молитва за тези, които клеветят. Вие страдате, боледувате? Вдигнете очи към кръста, погледнете към Бог - завързан, умиращ от най-жестоката и тежка смърт. Отче, прости на тези, които ме убиват: заради тях аз отдавам живота Си, заради техните грехове страдам. Какво са нашите страдания, ако ги сравним с онова, което Исус Христос понесе заради нас?

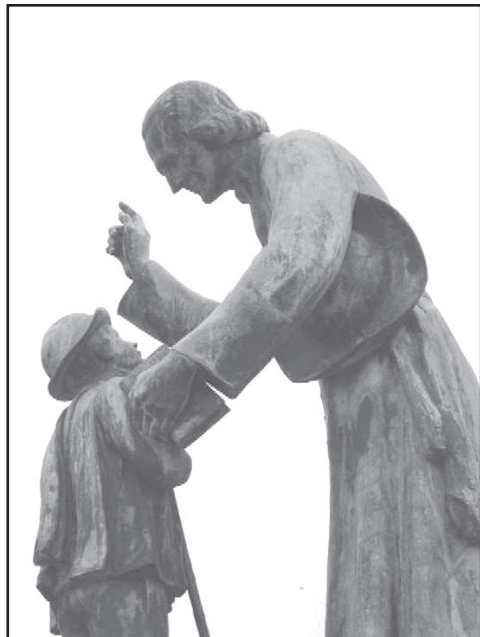
ЕДИНАДЕСЕТО СПИРАНЕ: Христос е разпънат на кръста

то и ни дава Своята майка. Светата Дева ни е дала два пъти живот: при Въплъщението и в подножието на кръста; по този начин Тя два пъти е наша майка. Ако не бе смъртта на нашия Господ, всички хора, взети заедно, не биха могли да изкупят и най-малката лъжа. Никога няма да можем да си представим, никога няма да можем да изречем колко много страда Господ за нас. За да стане това, трябва да стигнем до всичката болка, която Му причини грехът. Колко неблагоприятно би било да се окажем стиснати спрямо Бог, Който е толкова щедър! Нима не отдаде Той за нас всичката Си кръв? Нима не отдаде изцяло Себе Си в Светата евхаристия?

ТРИНАДЕСЕТО СПИРАНЕ: Исус Христос е снет от кръста

Ето колко е струвало на моя Спасител поправянето на греха, извършен от мен срещу

Кръстен път със светия Енорист от Арс

ни и Го води заедно с двамата разбойници. Под тежестта на кръста Исус пада на земята; с неимоверно усилие Той се изправя отново. Вместо да мисли за Своите страдания Той мисли само как да утешава тези, които участват в Неговата болка. Като виждаме, че Бог изстрада толкова заради нас, как можем да оставаме равнодушни и да се оплакваме от тежестта на нашия кръст?

ДЕВЕТО СПИРАНЕ: Исус пада за трети път под тежестта на кръста

Само с помощта на кръста можем да се изкачим на небето. Кръстовете могат да бъдат различни: вътрешни - невидими, и външни - видими. Всеки от нас има свой кръст. Такова е жестокото изкушение, което ни тласка към греха; както и клеветата по наш адрес; както и болестта, която се оказва неизлечима. Всеки кръст се смекчава, когато погледнеш кръста, на който умря Господ. Желаете ли да облекчите страданията си? Елате заедно с мен в подножието на кръста, на който бяхме роде-

Да проумеем, че сме дело на Божиите ръце, е лесно; но че разпятието е дело на нашите ръце - ето това е непостижимо! В подножието на кръста ние разбираме какво е грехът както и цената на нашата душа и любовта на Бог към хората. В подножието на кръста придобиваме най-сладките утешения в скърбите, най-голямата твърдост в изкушенията, а в часа на смъртта - най-крепката надежда. Да вървим в подножието на кръста, да излеем пред него сърцето си и тогава ще узнаем какво Бог е направил за нас и какво ние трябва да направим за Него.

ДВНАДЕСЕТО СПИРАНЕ: Христос умира на кръста

Исус Христос, Който вече ни даде всичко, което можеше да даде, желае да ни направи наследници на най-скъпо-

Бог! Исусе, дай ми свята ненавист към греха, излей в сърцата ни само една капка от горчивината, с която бе изпълнено Твоето сърце. Ако ние не можем да изтрием греховете си с проливането на собствената си кръв, направи така, че поне да пролеем сълзи за тях.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТО СПИРАНЕ: Погребението на Христос

О, мой Исусе, присъединявам моите тежоби към Твоите, моите страдания към Твоите. Дай ми благодатта винаги да бъда доволен от мястото, на което ме поставяш. Ще благославям Твоето свято име, както и всичко, което се случи с мен.

Блажен е онзи, който смело следва своя Учител и носи кръста си, защото само чрез него ще отидем на небето. Кръстът - това е пътят към небето, както е сигурният каменен мост над реката. Ако все още се боите и падате духом, вдигнете очи към кръста, на който умря Исус Христос, и се сдобийте със смелост.

Обичам Те, Боже, и моето единствено желание е да Те обичам до последния си дъх.

Обичам Те, Боже, безкрайно достоен за обичане, обичам Те и не мога да живея и за миг, без да Те обичам.

Обичам Те, Боже, и единствената благодат, за която Те моля, е да Те обичам вечно.

Обичам Те, Боже, и жадувам небето само затова - да придобия щастие от съвършената любов към Теб.

Обичам Те, Боже, безкрайно благ, и се боя от ада само защото там е невъзможно да Те обичам. Боже мой, ако езикът ми не може всеки миг да повтаря, че Те обичам, нека поне сърцето ми да повтаря тези думи с всяко мое вдъшване. Дай ми благодатта да страдам, обичайки Те, и да обичам, страдайки. Обичам Те, о, мой Божествен спасителю, защото Ти бе разпънат заради мен, обичам Те, защото заради Теб съм разпънат и аз на земята. Боже мой, дай ми благодатта да умра, обичайки Те и чувствайки, че Те обичам. Колкото повече се приближавам към края, толкова повече Те умолявам да умножиш любовта ми и да я направиш съвършена. Амин.

Църквата, която обичам

Църквата, която обичам - това е Църквата, която вярва, че Свети Дух много по-истински присъства в един любящ човек отколкото във всички организации и структури.

Църквата, която обичам - това е Църквата, която откривайки слабостта на хорската вяра, когато корабът почти потъва, не грабва камшика, а пита както някога Христос с разбиране и увереност „Защо се страхуваш?“

Църквата, която обичам - това е Църквата, която предпочита да сее надежда, отколкото да жъне страх, която предпочита да оставя своята врата отворена, защото в противен случай рискува да пропусне дори един човек, призван от Свети Дух и дошъл да я обогати.

Църквата, която обичам - това е Църквата, която притежава такъв инстинкт за любов, че е способна да я открива на места, на които никой не би си помислил, че там съществува любов; Църквата, която не слага върху плещите ми тежест, която не мога да понеса.

Църквата, която обичам - това е Църквата, която ме уверява, че колкото повече търся, колкото повече проверявам, колкото повече задълбочавам своите знания, колкото повече откривам, дори рискувайки да сгреша, толкова повече ще бъда християнин.

Църквата, която обичам - това е Църквата, която спасява повече с благословия, с прошка, с извинение, отколкото с надзираване и наказания.

Църквата, която обичам - това е Църквата, която знае, че в Христос, а не в нея е отговорът на всеки проблем, с който аз се сблъскам в живота. Ако тя не знае отговора, ще ме призове да работим заедно в търсенето му.

Църквата, която обичам - това е Църквата, която може да намери място във всяка култура, във всеки език, във всяко изкуство, във всеки период от човешката история, винаги готова да бъде съвременна.

Църквата, която обичам - това е Църквата, която ми предлага не „замразен“ Бог, а Бог жив, реално присъстващ и продължаващ да говори и днес на нашия свят.

Църквата, която обичам - това е Църквата, която ми говори повече за Бог, отколкото за дявола, повече за небето, отколкото за ада, повече за нашата красота, отколкото за нашия грях, повече за нашата свобода, отколкото за нашето послушание, повече за надеждата, отколкото за властта, повече за любовта, отколкото за безсмъртието, повече за Христос, отколкото за себе си, повече за нашия свят, отколкото за ангелите, повече за глуда на бедните, отколкото за сътрудничеството с богатите, повече за хубавото, отколкото за лошото, повече за разрешеното, отколкото за забраненото, повече за това, което предстои да бъде открито, отколкото за онова, което е вече открито, повече за днес, отколкото за

Религия, Библия, икуменизъм

Представеният доклад е подготвен по повод на провеждането на международен симпозиум „Триалог между абраха-митските религии: юдаизъм - християнство - ислям (преоткриване на традиции и ценности)“, състоял се в София, 13-15 ноември 2009 г. в СУ „Св. Климент Охридски“. В симпозиума участваха висше православно духовенство, представители на Католическата църква в България, на Протестантските църкви, на различни европейски Църкви и деноминации, както и на мюсюлманското изповедание и на религиозната общност на евреите в България. Очаква се докладите, изнесени на форума, да бъдат публикувани в сборник, който ще представи пълния им текст.

В миналото - поради географските или политическите особености, възникващи при срещането на общностите, поради големите разстояния, липсата на комуникации при сблъсъка на различни култури - въпросът за диалога или живота заедно не е бил толкова актуален или пък най-често е бил решаван по пътя на войната.

Днес за нашето общество е характерна една основна черта - глобализацията. С разширяването на икономическите взаимоотношения, с много полесните комуникации, с намаляването на времето за пътуване светът малко по малко се

превърща според една общоизвестна фраза в едно голямо село. Различните култури и религии в миналото при минималния контакт, съществуващ помежду им, са живели и развивали своята идентичност - своите обреди, обичаи и разбираня. Днес те все по-често се срещат, а тази среща води до промяна.

Срещата с нехристиянския свят послужи за отделяне на повече внимание в търсенето на християнското единство. Но същата тази среща показва, че и останалите религии по света имат свои начини на религиозно изразяване. Оказва се, че Евангелието не е проповядва-

но само на хора без религия, без знание за Бог, а в свят, дълбоко пропит от религиозни убеждения. Настъпва време за възраждането на религиозните ценности в опитите за установяване на религиозен мир. Все по-актуално звучи и известната фраза на богослова Ханс Кюнг: „Няма световен мир без религиозен мир.“

Теорията, намираща своите корени още във времето на Просвещението, че модернизацията води до упадък на религията в обществото и в съзнанието на индивидите, се оказва невярна. Днешният свят, колкото и модерен да е той, е все така религиозен. Дори до известна степен може да се говори за подем или възраждане на религията, тъй като за разлика от несигурността, предлагана от модернизацията на съвременния свят, религиозните движения претендират да дават сигурността, желана от всеки човек. Светът няма да бъде по-малко религиозен, защото - както е казал и Аристотел - човекът е религиозен по своята природа.

При тази среща с другия се изправяме на кръстопът и имаме четири възможни посоки, четири пътя, по които да поемем.

Първият е пътят на конфликта, в който всеки се бори да наложи своите разбираня. Този път изключва всякакъв диалог, води се борба за господство над другия, в която основен действащ фактор е страхът, а плодът е омразата. В историята на света ние имаме много примери на този начин на действие. Това е път, който никога не би имал траен успех.

Другият път е пътят, който ни предлага привържениците на секуларизацията. Създаването на общество, следващо различни правила, но без Бог, което игнорира културните и религиозните различия, предавайки им чисто частен характер. Всеки би могъл да запази различията си, но само в частност, в дома си, а не в обществото. В общественния си живот човек ще трябва да пренебрегне своята идентичност, своите културни и религиозни вярвания, да се от-

каже напълно от религиозната си и културната си идентичност. Разбира се, и рекламните вървят в пълна сила. Светското общество предлага респект към култовете. То предполага, че всеки гражданин би могъл да практикува в пълна свобода религия по свой избор. Да практикуваш, но да не живееш.

Сеголен Роаял, кандидатка за президент на Франция през 2007 г., в едно свое изказване дава препоръка към религията: „Религията трябва да се приспособи, за да бъде съвместима с демокрацията.“ Тук бихме се запитали - а ако не успее да се приспособи?

Религиите, които са съществували преди новата либерална демокрацията и които вероятно ще я надживеят, трябва ли да приемат модернизацията, налагана от нея? Да следват „вятъра на промяната“, отричайки се от вярванията си, за да се адаптират? Към демокрацията, която не е толкова политика, колкото начин на живот, начин на мислене - казваш ни какво да мислим, какво е добре да мислим.

(Следва)

Юлиан АТАНАСОВ

От сmp. 1

ностните журналисти позамлъкват, след като се изчерпи темата в едно-две интригуващи предавания. И след като заглъхне и последният участник в траурния хор на родители, учители, педагози, социолози, психолози и още куп други, ето, че единствено оставащото да говори за себе си е самото насилие, и то още в новините на следващия ден. Тази картина на насилие - самоунищожение на човечеството, е илюстрирана така от Ганди - големия пророк на ненасилието, самият той станал жертва през 1948 г. на насилствена смърт, провокирана от фанатизма: „Човекът се самоунищожаваш със своята политика без принципи, удоволствия без съвест, богатство без труд, знание без мъдрост, наука без човечност, религия без вяра, любов без жертвоготовност...“

Наистина да се говори за насилието е доста трудно, защото е част от толкова разноцветната гама на човешките действия. Психологията (особено Зигмунд Фройд и неговата дъщеря и последователка Ана) го поставя сред непредвидимите механизми за самозащита на индивида, които биват задвижени от негативната емоция, т.е. от това и срещу това, което преци за постигането на дадено удоволствие като например да разбием врата, за да проникнем в дадено помещение - тогава се нарича директно насилие; или може да бъде непряко, когато е насочено към други субекти, например родител да излива яда от работата си върху семейството си, тъй като не може да го направи със своя работодател. Според друг учен, Розенцвайг, то може да бъде насочено навън - към околния свят, или навътре -

Безсилие - насилие

към самата личност. Но нека не навлизаме в лабиринтите на научната психология... Това може да се окаже доста суха и трудоемка работа.

Попадна ми неотдавна една много интересна книга - „Самоуважението и приемането на сянката“ от Анселм Грюн, бенедиктински монах от абатството Мюнстер-Шварцах, експерт в духовното ръководство и психолог, който умело (казвам го не само поради симпатията ми по адрес на ордена на свети Бенедикт) успява да съчетае тези две полета, без да ги размеси до неузнаваемост, както правят някои съвременни автори.

В своята книга отец Анселм вижда насилието и агресията като една явна последица от чувството на безсилие.

Съвременният човек се усеща безсилен и унил във всички отношения - несправедливостите в света, войните, тактизмите, бюрокрацията. Във всички тях неговият глас остава нечуто като на викация в тунела при преминаването на влака.

Чувстваме се безсилни в непосредствената ни среда - в семейните отношения, с колегите, приятелите. Все не успяваме да се харесаме на всички и във всичко, налагат ни или налагаме очаквания, надежди, претенции, чувства за вина... Оставаме неразбрани и не разбираме дори и хората, които най-много обичаме, а отношенията ни с тях стават все по-заплетени и трудни. Безсилни сме дори спрямо самите нас! Колко пъти вземаме твърди решения да преодолеем недостатъците си, да живеем добродетелно и пак... нищо. Колко понеделници - начало на твърда промяна на навици, начин на живот, диета... и т.н., са завършили във вторник.

Никой не желае да живее с това терзаещо чувство за безсилие. Тъжните реакции на аг-

ресия и насилие са последствие именно на това. Спомняме си как човечеството се опетни за първи път с братова кръв, когато Каин, воден от сляпата завист и неудовлетворение, примесени с чувство на провал и безсилие, посегна на Авел - своя брат.

Детето или младежът, незабелязан в семейството и обществото, извършва неп-

редполагаеми жестове на насилие, за да даде отчаян сигнал за своето съществуване. Точно това усещане за личната слабост и незначителност желае често да се скрие и зад показността - големия автомобил, луксозното жилище, или в дебелината надменност и самовеличаене - АЗ СЪМ началникът, важният, решаващият, силният... Внимавай с мен!

Понякога то се явява в прекомерна строгост - държане на буквата (която убива...). Насилие - към самите нас и другите: личният ни трибунал е безмилостен в даването на сурови самонаказания и присъди над останалите. Други възможни лица на безсилието са предаването и отчаянието: „Не мога повече! Идеалите умират, вече няма смисъл от усилие.“

Възможно ли е порочният кръг на безсилие - насилие да бъде скъсан? Има ли пътища, които да ни изведат от тъмните дебри на тези чувства? Да, има.

Да се върнем към мисълта на отец Грюн. Той посочва ня-

кои от тези пътища, като казва и как може да се въздейства по един активен, творчески начин на безсилието.

В социален план то би могло да бъде преодоляно от общите инициативи. Сам човек трудно би се справил с нещо голямо, но заедно с другите това е възможно. Да се борим не „против“, а „за“ нещо не само от послушание към обществените порядки, а допринасяйки ефективно за един по-добър свят.

В личен план можем да превъзмогнем нашето безсилие чрез аскетизма - активна дейност вътре в нас самите, която ни прави господари на нашите страсти и слабости. Така също освобождаване може да се получи, създавайки ритуали в нашия живот, определени навици или ритми, които да му предават хармония и красота, които системно и сериозно да спазваме.

Нужно е да можем дълбоко да простим на онзи, който ни е наранил; само тогава няма да бъдем безсилни по отношение на него - примера, даден

ни от Назарянина, Който поиска прошка от Своя Отец за тези, които болезнено Го приковаваха на кръста.

Също така необходимо е да можем да „имаме власт“ - онази положителна власт, която е точно обратното на безсилието, за да не може то никога да се изроди в насилие. Властта или разбирането за нея трябва да бъде преразглеждана и в нашите църковни общности, настоява авторът, защото често зад нея се прикрива дълбоко безсилие, кристализиращо в деспотизъм. Властта е желанието да построиш нещо или да съдействаш за построяването му, да извлечеш наяве заложените, ценностите, живота на другите.

„Затова с много по-голяма радост ще се хваля за немощите си, за да се всели в мен силата Христова... Когато съм немощен, тогава съм силен“, така заедно с апостола възкликва религиозният човек, когато безсилието му достига до кота 0, не примирявайки се, а помирявайки се със собствената си ограниченост, и се отваря тотално за могъществото на Бог. За Него всичко е в сила!

Да не забравяме урока на разпятието - точно Исус е прикован в най-голямото усещане за безсилие, но усеща могъществото на Своя Отец. Оттук расте и нашата надежда, че достигайки дъното на отчаянието и слабостта си, ще бъдем въздигнати от Бог. Само Любовта, която всичко побежда, може да превъзмогне безсилието и да изтръгне насилието.

Ето, това можем да кажем като християни на страдащия от насилие днешен човек. Сред нас все по-често Бог вдъхновява наши братя и сестри, които мъжествено вестят тази истина със своя живот, вдъхвайки кураж на всички, че насилието може да бъде победено - Майка Тереза, Йоан-Павел II, Ганди...

Да, насилието може да бъде насилено с Любов!

Отец Димитър ДИМИТРОВ

Дума дупка не прави?

В една далечна страна, на изток от голямата пустиня, живееше един стар султан, който имаше много пари. Въпреки възрастта той беше избухлив и суеверен човек. Веднъж му се присъни, че са му изпадали всички зъби. На сутринта той повика вместо зъболекар един от прорицателите си.

Разказа му съня и поиска веднага да научи тълкуванието му.

- Много тъжно, господарю - възкликна прорицателят. - Всеки паднал зъб представлява смъртта на роднина на Ваше Величество.

- Ама че безочие! - се разгневи султанът. - Как се осмеляваш да ми казваш такова нещо? Вън!

Не стига че го изгони, но величеството нареди и да му ударят сто тояги, понеже вещае беди. Все още неспокоен

обаче, нареди да му доведат друг мъдрец. И на него подробно му разказа съня си. Прорицателят изслуша внимателно султана и му каза:

- Велики господарю! Голямо щастие ви е отредено! Сънят означава, че ще имате дълъг живот и ще надживеете всичките си роднини.

Лицето на султана грейна в голяма усмивка и той разпорежда да дадат на мъдреца 100 жълтици. На излизане от двореца един от везирите го спря и го заговори удивено:

- Ама как е възможно? Тълкуването на съня, което направихте, беше същото както на първия мъдрец. Не разбирам защо султанът него го наказа със сто тояги, а на вас ви даде сто жълтици?

- Запомни го добре, драги приятелю - отговори вторият мъдрец. - Всичко зависи от на-

чина, по който се казват нещата... Истината може да се оприличи на скъпоценен камък. Ако го хвърлим в лицето на човека, може да го нарани. Но ако му сложим красив златен обков и го поднесем с внимание, без съмнение ще бъде приет дори с благодарности... И не забравяй, драги приятелю - продължи тълкувателят, - че една истина може да бъде известна по два начина: песимистичен - който слага ударение само върху отрицателните страни на истината, или оптимистичен - който винаги ще изтъкне положителните страни на същата тази истина.

В книгата „Притчи Соломонови“ пише: „Думите на човешката уста са дълбоки води, изворът на мъдростта е буен поток... Устата на глупавия води към свада и думите му предизвикват бой... От произведението на устата си той се насища. Смърт и живот са подвластни на езика, и които го владеят, ще вкусат от плодовите му“ (18, 4; 6; 21-22).

По edufam.net

Благовещение

От стр. 7

рия на Въплъщението (Акари) е живот в Божието присъствие, който включва в себе си най-обикновеното всекидневие и предполага, че всеки детайл в това ежедневие ще бъде извършен заради и в любов към Бог. Молитвеният живот води в крайна сметка до човешка добродетелност - така вижда тя нещата. Може би именно голямата ѝ привързаност към съзерцанието на човешката природа на Исус в тайната на Въплъщението е изворът на това дълбоко равновесие и човечност в нейната духовност. Впрочем в това тя е дете на своя век, когато тайната на Въплъщението е поставена в особеното внимание на вярващите. Как изглежда това в богословски план? Отговор може да се намери в написаното от близък неин съратник - кардинал Берюл. В плана на Създателя тайната на сътворението по някакъв начин предугажда, предусеща тази на Въплъщението. В човешката природа на Исус то дава на света образа на свършения човек. С пълното съзнание, че Въплъщение-

то означава идването на Бог сред хората, на хоризонта на човешкия взор то поставя отново и по нов начин проблема за човека. Берюл пише точно така - „проблема на човека“, и Акари не е чужда на този подход. Може би заради влиянието на времето, в което живее - епохата на Възраждането и хуманизма, но погледнати под друг ъгъл. С великите географски открития светът изведнъж е станал по-голям, а човекът все още знае много малко за себе си и смъртта все така често дебне на прага му. Как човекът да намери, да възстанови връзката си с Бог? Тайната на Въплъщението дава отговор, защото това е тайната на Бог, който идва да се присъедини към човечеството, с което позволява на човечеството - на свой ред следвайки Исус - да постигне пълнотата на своето завръщане към Бог. Исус показва пътя за това.

Минало и съвремие

Светът днес, подобно на товага, изведнъж изглежда много по-голям. Сега той е стъпил в Космоса, а небивалото по ин-

тензивност развитие на науката и технологиите изглежда, че му предоставя неограничени възможности. В същото време сме свидетели на това какво количество беди е в състояние да си създаде човекът в тази обстановка. Доказателство е историята на отминалия вече XX век, както и преживяното насилие и катаклизми през първото десетилетие на новото XXI столетие. Повече от всякога днес хората живеят в напрежение пред бъдещето. А духовни учители като Акари ни приканват да подражаваме на Мария в Благовещението и да размишляваме дълбочината на тайната на Въплъщението, за да осъзнаем значението ѝ за днешния човек и неговото духовно търсене. Защото и днес - във века на науката и техниката, земният път на Христос е все така идеал за човека. Той е, Който преобразува действителността, без да я разрушава, Който насочва действителната енергия на човека, позволявайки му да разграничи истинските стойности на бъдещето, Който отвежда човека към Бог.

Материала подготви Ирен ЦИБРАНСКА, OCDs

Църквата, която обичам

От стр. 9

утре. Църквата, която обичам - това е Църквата, която ме уверява, че Пасхата вече е победила, че ние вече сме започнали да възкръсваме от мъртвите, че се готвим за новия свят, който ще дойде утре, че нашият Бог е жив, че Той се отличава от всичко останало и въпреки това Той прилича на нас: и се смее, и плаче, и ревнува, и има слабост към падналите, унижените, безименните, затворените, гладните, последните от всички, към тези, които са НИКОИ.

Църквата, която обичам - то-

ва е Църквата, която повече от всичко се грижи за това да бъде истинна, отколкото разпространена, повече се грижи за това да бъде проста и открита към света, отколкото да бъде силна, повече се грижи за това да бъде икуменична, отколкото догматична, повече иска да бъде свята, отколкото популярна.

Църквата, която обичам - това е Църквата, която ми предлага Бог толкова приличащ на мен, че аз мога с Него да бъда приятел, и толкова различен от мен, че аз мога да намеря в Него онова, за което дори не съм мечтал.

Църквата, която обичам - това е Църквата, чието послание, същност, слово, живот и мисия се изразяват в: „Да!“, „Нека да бъде така!“, „Стани и ходи!“, „Върви!“, „Търси!“, „Хвърли мрежата още веднъж!“, вместо: „Не!“, „Не го пра-

ви!“, „Почакай!“, „Върни се!“, „Отречи се!“, „Достатъчно!“, „Внимавай!“.

Църквата, която обичам - това е Църквата, в която има огън, запален за всички измръзнали и самотни, в която има току-що опечен хляб за всички гладни, отворени врати, запалена лампа за всички онези, които вървят по пътя, уморени в търсене на истината, която още не са намерили.

Някой може да харесва Църквата с друго лице, не такава, каквато я описах. Но аз я обичам именно такава и определено виждам в нея присъствието на Христос - Приятеля за цял живот, Който дойде не да съди, а да търси и да спаси изгубените.

Отец Майкъл СКРИН
Препечатано от „Енорийски глас“ - бюлетин на римокатолическата енория „Свети Йосиф“ в София

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава първа Тайнствата на християнското въведение Член 1 Тайнството Кръщение IV. Кой може да приема Кръщението?

Кръщение на деца

1251 Християнските родители ще признаят, че тази практика отговаря на тяхната роля на хранители на живота, който Бог им е поверил (Вж. CONCILIIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 11: AAS 57 (1965) 15-16; Ibid., 41: AAS 57 (1965) 47; ID., Const. past. Gaudium et spes, 48: AAS 58 (1966) 1067-1069; CIC canones 774, § 2. 1136).

1252 Практиката да се кръщават децата още малки е църковна традиция от незапомнени времена. Ясни свидетелства за нея има още от втори век насам. Обаче е твърде вероятно още в началото на апостолската проповед, когато цели „домове“ са получавали Кръщението (Вж. Деян. 16, 15. 33; 18, 8; 1 Кор. 1, 16), да са били кръщавани и малките деца (Вж. SACRA CONGREGATIO PRO DOCTRINA FIDEI, Instr. Pastoralis actio, 4: AAS 72 (1980) 1139).

Вяра и Кръщение

1253 Кръщението е тайнство на вярата (Вж. Мк. 16, 16). Но вярата се нуждае от общността на вярващите. Всеки вярващ може да вярва единствено във вярата на Църквата. Вярата, която се изисква за Кръщението, не е свършена и зряла вяра, а е само начало, призовано да нараства. На катехумена или на неговия кръстник се задава въпросът: „Какво искате от Божията Църква? И той отговаря: Вяра!“

1254 При всички кръстени - деца или възрастни, вярата трябва да расте след Кръщението. За тази цел Църквата чества всяка година в Пасхалната нощ подновяването на обещанията при Кръщението. Подготовката за Кръщението довежда само до прага на новия живот. Кръщението е извор на новия живот в Христос, от който извира целият християнски живот.

1255 Помощта на родителите е от голямо значение, за да може кръщелната благодат да се развие. В това се състои ролята на кръстника или кръстницата, които трябва да бъдат силно вярващи, способни и готови да подпомогнат новопокръстения, дете или възрастен, в неговия път на християнски живот (Вж. CIC canones 872-874). Тяхното задължение е една истинска църковна служба (officium) (Вж. CONCILIIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 67: AAS 56 (1964) 118). Цялата църковна общност носи частца от отговорността за разгъването и пазенето на благодатта, получена при Кръщението.

V. Кой може да кръщава?

1256 Обикновено епископът и свещеникът са служителите при Кръщението, а в латинската Църква също и дяконите (Вж. CIC canon 861, § 1; CCEO canon 677, § 1). В случай на необходимост всяко лице, дори и некръстено, което има изискващото се намерение (Вж. CIC canon 861, § 2), може да кръщава, използвайки троичната формула за кръщение. Изискващото намерение означава да искаш да направиш това, което Църквата прави, когато кръщава. Църквата вижда причината за такава възможност в универсалната спасяваща роля на Бог (Вж. 1 Тим. 2, 4) и в необходимостта от Кръщението за спасение (Вж. Мк. 16, 16).

VI. Необходимостта от Кръщение

1257 Самият Господ потвърждава, че Кръщението е необходимо за спасението (Вж. Ин. 3, 5). Сам Той повели на своите ученици да проповядват Евангелието и да кръщават всички народи! (Вж. Мт. 28, 20. Вж. CONCILIIUM TRIDENTINUM, Sess. 7a, Decretum de sacramentis, Canones de sacramento Baptismi, canon 5: DS 1618; CONCILIIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 14: AAS 57 (1965) 18; ID., Decr. Ad gentes, 5: AAS 58 (1966) 951-952). Кръщението е необходимо за спасението на тези, на които Евангелието е било известно и вече са имали възможността да пожелаят това тайнство (Вж. Мк. 16, 16). Църквата не познава друго средство, за да осигури встъпването във вечното блаженство, освен Кръщението; ето защо тя не пренебрегва мисията, получена от Бог, да възроди „от водата и Духа“ всички, които могат да бъдат кръстени. Бог свързва спасението с тайнството на Кръщението, но Той сам не е свързан със своите тайнства.

1258 Още от самото начало Църквата е твърдо убедена, че тези, които умират заради вярата, без да са получили Кръщението, са кръстени чрез тяхната смърт за Христос и с Христос. Това Кръщение чрез кръвта, както и желанието за Кръщение, носят плодовите на Кръщението, дори и без това да бъде тайнство.

1259 За всички катехумени, които умират преди Кръщението, тяхното ясно изразено желание да го получат, придружено от разкаяние за греховете и любов, им осигурява спасение, което те не са могли да получат чрез тайнството.

1260 „Понеже Христос умря за всички и последното призвание на човека е единственото, Божието призвание, затова ние трябва да приемем, че Свети Дух дава на всички по начин, познат само на Бог, възможността да бъдат присъединени към Пасхалната Тайна“ (CONCILIIUM VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 22: AAS 58 (1966) 1043; вж. ID., Const. dogm. Lumen gentium, 16: AAS 57 (1965) 20; ID., Decr. Ad gentes, 7: AAS 58 (1966) 955). Всеки човек, който, макар и да не познава Евангелието на Христос и Църквата, търси истината и изпълнява волята на Бог, според както той я схваща, може да бъде спасен. Може да се предполага, че подобни хора биха пожелали категорично Кръщението, ако имаха възможността да познаят неговата необходимост.

Из „Катехизис на Католическата църква“

11 ИСТИНА
VERITAS
Брой 3 (1436)
март 2010 г.

Папа Бенедикт XVI и „Каритас“ стартираха инициативите си за 2010 г.

На 14 февруари 2010 г. по покана на кардинала, викарий на Римския диоцез - Агостино Валини, папа Бенедикт XVI посети приют за бездомници - проект на „Каритас“ в Рим, и по този начин се присъедини към кампанията на организацията ZERO POVERTY (Нулева бедност). Той разговаря три часа с хората, работещи и подпомагани по този проект.

Свещеници и духовни лица от цяла Европа изразиха своята съпричастност с тази инициатива и посетиха проекти на „Каритас“ в своите енории. На същата дата свещениците в България декларираха своята ангажираност и подкрепа към дейностите на „Каритас“ в помощ на нуждаещите се, като също се присъединиха към инициативата на папата. С това събитие беше обявено началото на кампанията ZERO POVERTY (Нулева бедност) в България.

Росица НИКОЛОВА

Жена е помощник-секретар на Папския съвет „Справедливост и мир“

Папа Бенедикт XVI назначи за помощник-секретар на Папския съвет „Справедливост и мир“ Фламиния Джованели, досегашен помощник в съвета. Засега тя е единствената жена мирянка, която заема подобна длъжност във Ватикан. В интервю пред Радио Ватикан тя каза, че Църквата израства по един видим начин, но онзи, който познава добре Църквата и нейните институционални механизми, знае, че жената винаги е имала много важна роля. Що се отнася до предизвикателствата, пред които е изправено ватиканското ведомство, Джованели посочи „проблемната житейска ситуация на християните в Близкия изток, в Светата земя, но също и на Изток“, въпроса за религиозната свобода и всекидневните бедствия.

Фламиния Джованели е родена в Рим на 24 май 1948 г. Завършва средно техническо образование в Брюксел, а политически науки - в университета на Рим. През 1973 г. получава диплома от Ватиканското училище по библиотекоз-

нание, а през 1986 г. - диплома по религиозни науки от Папския григориански университет. В Папския съвет „Справедливост и мир“ е била отговорник по темите за развитието, бедността и труда в рамките на социалната доктрина на Църквата. Експерт е по политиките на развитието и труда към Световната организация по труда, към Съвета на Европа, Икономическия и социалния съвет на ООН и Икономическата комисия за Европа към ООН. От 2006 г. е член на смесената работна група между Католическата църква и Световния съвет на Църквите.

Назначаването на Фламиния Джованели потвърждава голямото доверие, положено в жената от Църквата и от Светия отец. Нейното присъствие в ръководството на Папския съвет „Справедливост и мир“ показва вниманието на Светия престол към утвърждаването на достойнството и правата на жените по света.

По Радио ВАТИКАН

Ливан 1600 години от смъртта на свети Марун, баща на маронитите

В началото на февруари в Ливан бе открит юбилей по повод 1600-годишнината от смъртта на свети Марун, отшелник, свещеник и баща на Ливанската църква. Честванията ще продължат до 2 март 2011 г. В послание, озаглавено „Свети Марун, маронитите и Ливан“, кардинал Сфеир подчертава, че целта на юбилея е „да се засили молитвата и духовното размишление, завръщането назад в историята, за да се начертае нова стратегия за Църквата на третото хилядолетие“. Според патриарха този юбилей на Маронитската църква се

вписва в триъгълника от време - като измерение на Бог, Синода - като сцена на историята на Църквата, живееща в синодалността, и юбилея - като година на справедливост, на помирение и на покаяние, една специална година за хората и за общностите. Една година на радост не само вътрешна, но и отразяваща се навън. За добрия ход на юбилейната година е основан комитет, оглавяван от монс. Булос Емил Саад, в който вземат участие представители на монашеските ордени и вярващи миряни.

По Радио ВАТИКАН

Храм „Богородица на добрата смърт“

12 ИСТИНА VERITAS Брой 3 (1436) март 2010 г.

Името на този католически храм не е нито прозвище, нито някакъв архаизъм. Той си се казва така и се намира в Сао Паулу, Бразилия. „Nossa Senhora da Boa Morte“ - „Богородица на добрата смърт“, служи на живи хора, на живота. Черквата се намира в центъра на бразилския мегаполис и е отворена 24 часа през деня, 7 дни през седмицата. Този Божий храм е убежище и подслон за бездомни, наркозависими, за хора, изпаднали в беда. В него служат 15 свещеници от църковното движение „Съюз на милосърдието“. В огромния 13-милионен град живеят над 12 хиляди бездомни в покрайнините, а в центъра - където е черквата, те са над четири хиляди и са нейният постоянен „контингент“. В големия двор на храма има два центъра - приюти за бездомни, наркозависими, проституиращи, отчаяни, объркани, заблудени, самотни, за хора, търсещи помощ. Енорийският свещеник отец Хулио Ланчелоти заявява: „Тези хора се нуждаят от нас - нека да

ги чуем и видим, да им обърнем внимание.“ И продължава: „Черквата е построена през 1810 г. и е една от малко останалите свидетели на колониалната барокова архитектура. Името „Богородица на добрата смърт“ е свързано с историята на града. Осъдените на смърт чрез обесване се довеждали в храма, за да се помолят на Божията майка за

по-добра смърт. За нас тази черква е дар Божий, защото по време на голямата градоустройство експанзия в града той по чудо бе пощадена от събаряне. Днес храмът има огромно значение - историческо, културно и най-важно религиозно. Това не е музей, а черква, която живее по 24 часа на ден.“

Веска КОЧУМОВА

Свети Казимир - покровителят на Полша

На 5 октомври 1458 г. в Краков се ражда синът на Казимир IV Полски. Както обикновено става в кралските фамилии, синът също е кръстен Казимир. Той е трето дете на съпругата на краля Елизабет - дъщеря на Албрехт II Австрийски. Дали е случайно съвпадение или истински Божи дар - никой не знае, но Казимир се ражда в деня, когато баща му с войските си извоюва блестяща победа на бойното поле над германските рицари.

Дълбоко вярващата Елизабет възпитаваша сина си в дух на любов към Христос и Дева Мария. В същата посока е и възпитанието, което Казимир получава от учителя си - набожния Йоан Лонгин. Той не само му преподава знания, но го поучава на смирение и послушание.

Кралският син е особено дете - не го интересуват игрите.

Предпочита да прекарва повече време в черквата. Вече поотраснал, отказва да спи в мекото легло и избира твърдия под. Не пропуска сутрешната молитва и е пред черквата в тъмни зори още преди да е отворена. Докато чака да я отворят, се моли пред вратите. С особена любов се отнася към Христовите и Мариините страдания, дори рони искрени сълзи за тях. Облича власеница, за да бъде съпричастен на Господните страдания, пости и дава обет за девство.

Изпитва особена любов към бедните. Джобните си пари и подаръците, които често получава, раздава на нуждаещите се. Приближените на краля с тревога наблюдават поведението на сина му. Те му напомнят, че не подобава на кралски син да се движи в обществото, което си е избрал. Казимир обаче смирено им отговаря, че Господ сам ни при-

зовава да даваме милостиня на бедните и който дарява на бедните, служи на Него. Казимир ги уверява, че за него няма друга почест, освен да служи на бедните.

Когато навършва 13 години, бива поканен да получи унгарската корона. Баща му го изпраща със свита от 20 мъже в Унгария. Там обаче Казимир научава, че папа Сикст IV подкрепя друг претендент за короната - Матиаш Корвин (1440-1490). Казимир не е разгневен от това, той дори се радва. Връща се обратно в родната си и се отдава на духовни упражнения. След известно време от Унгария за втори път му предлагат короната и той отново отказва под предлог, че повече се стреми към друга корона - от тръни.

На 24-годишна възраст се разболява. Лекарите убеждават Казимир, че болестта му е преодолима, но за това има само един лек - да се ожени. Той отказва - нали е дал обет за девственост. Предпочита да празнува небесната сватба. Умира на 4 март 1484 г. от

белодробна туберкулоза. Погребан е в катедралата във Виена.

На гроба му са регистрирани много чудеса. Канонизиран е от папа Лъв X в 1522 г.

В 1604 отварят гроба му, който се намира в една от капелите в катедралата под влажен свод. Удивлението е голямо, когато намират тялото и дрехите му непокътнати, сякаш е положен там предния ден. Три дни от гроба му се излъчва приятна миризма.

Известни са негови изображения, където е представен в национални полски дрехи, с кралска корона, скиптер и стрък лилия. Покровител е на Полша, на младежта и на девствениците. Защитник е срещу чума, както и срещу враговете на религията и отечеството.

Паметта му честваме на 4 март.

Майа РАЙКОВА